OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 3

Березень 1951

www.unwla.org

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК VIII. БЕРЕЗЕНЬ 1951 Ч. 3

Видає Союз Українок Америки

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах $2.00 річно, на пів року $1.25. В Канаді $2.50 річно, на пів року $1.50. Поодиноке число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00	4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00	5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50	6. 4" × 2 кол. 8.00

7. 3" × 3 кол. 10.00

При річних оголошеннях даємо 20% знижки. Замовляючи, подати тут зазначене число.

OUR LIFE

VOL. VIII MARCH 1951 No. 3

Published by the Ukrainian National Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Edited by Editorial Board

Subscription in the United States $2.00 per year — $1.25 for 6 months. Subscription in Canada $2.50 per year, half year $1.50. Single copy 25c.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

ЗМІСТ

Ю. М. Шустакевич: Тарас Шевченко—дух України 1
Л. Українка: На Шевченкові роковини 2
Л. Б.: Український стрій на сцені 2
О. Кисілевська: Американські батьки і діти 4
Л.: Історія одної збірки 5
С. Парфанович: Лист від приятеля 7
Ц. Г. Спільними силами 7
Новий етап ЗУАДКомітету 7
На дорозі до вершин 9
Посмертні згадки 10
Нашим малятам 11
Стефа: Влаштовуємо мешкання 13
Орися: Зима на переломі 14
Українська вишивка 15
Н. Костецька: Наше харчування 16
The Record: Remarks of Hon. H. Alexander Smith 17
GFWC: What every club member should know17
S. Wochok: Activities of Br. 52 SUA 18
A. Strykowsky: The Weaving Stitch 18
Закінчений етап 19
З. М.: Зміст і форми діяльности жіночої організації 19
При громадській роботі 21

Оформлення окладинки—П. Андрусів

Світлина на обгортці: Артистка Е. Дичківна у вбранні молодиці з Покуття. Із показу народньої ноші СУА. Світлив Ол. Михалюк.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК VIII. БЕРЕЗЕНЬ, 1951 Ч. 3

Тарас Шевченко - дух України

Тарас Шевченко займає особливе місце серед найбільших поетів світу. Бо він є не тільки геніяльним поетом. Він рівночасно духовий відродитель і творець нової української нації, подібно, як Джордж Вашінґтон уважається батьком і творцем американської нації. Шевченко є освободителем українських закріпощених мас, подібно, як Абрагам Лінколн став освободителем невільницької раси Америки.

Одна є тільки різниця, а саме, що Шевченко боровся за найвищий ідеал, покликання до національної свідомости і за визволення українського народу з-під чужого панування не на чолі зоружених армій, але своїм могучим вогненним словом і пером. І Шевченко своїм поетичним словом і пером довершив для українців те, що Вашінґтон і Лінколн довершили для американського народу при помочі армії.

Шевченко покликав український нарід до нового національного життя, натхнув його духом свідомости і віри в самого себе та зродив у нашому народі бажання стати вільним господарем на своїй власній землі.

Освободившись із кріпацтва, Шевченко ціле своє життя побивався за те, щоб визволити український нарід з московської неволі. І визволення українського народу з кріпацтва прийшло завдяки Шевченкові, хоч не за його короткого життя, але невдовзі по його смерті.

Шевченко передбачував визволення українського народу з кріпацтва і вже заздалегідь намітив для його дальшу національну програму до державного визволення, ведучи до нього шляхом важкої і кривавої боротьби аж до остаточної побіди. А перед своєю смертю Шевченко оставив українському народові свою останню волю, свій заповіт-тестамент подібно, як оставляє добрий і дбайливий батько-господар своїй родині: „Як умру“ — писав Шевченко — „поховайте мене на моїй милій Україні“, на якій я так мало прожив і за якою я так тужив цілі роки на чужині і в московській неволі на засланні, щоб я „міг бачити степи і лани широкополі та чути як реве Дніпро“ — однак це ще не все! Я хочу чути, як цей „Дніпро понесе з України кров ворожу“, яка поневолювала Україну сотні років, бо моєю найвищою волею, моїм заповітом для вас є, що ви „повстали, пірвали кайдани неволі і вражою кров'ю окропили волю України“ І коли „в сім'ї вольній новій, ви спомянете мене тихим словом“ так тільки тоді я буду міг бути спокійним і „покинути все, Україну і свої лани, Дніпро і кручі та полинути до Бога молитися“ за вашу дальшу долю.

Чи могло б було колесо української новітньої історії повернутися туди, куди повернулось в часі зриву 1917-18 років, коли б український нарід не мав за свого духового провідника Шевченка? Чи могли б були постати сотні тисяч Січових Стрільців, як оборонців тодішньої Української Народньої Держави і, вкінці, чи були б ці вірні сини України створили нинішню Повстанську Армію, яка дальше ведена провідною ідеєю Шевченка, бореться за незалежність України?!

Море крови українського народу пролилось у першій і другій світовій війні і дальше ллється. Мільони українського народу погинули на вигнанні, в московсько - большевицькій неволі, виморених голодом, на Соловках і в Сибірі, по польських тюрмах і майданах, в румунських каторгах, а остаточно в німецьких націстичних таборах смерти на примусових роботах.

Процес визволення і створення незалежної української держави не скінчився. Він триває дальше і Шевченко дальше остає духовим провідником українського народу, як це він сказав у Заповіті. Він дальше просвічує нам шлях ясною зорею і своїм могучим словом кличе дальше до бою за волю. Воля України — це глибокий зміст не тільки Шевченкових поем, але й зміст цілого його життя.

Юлія М. Шустакевич

На Роковини Шевченка

Колись нашу рідну хату
Темрява вкривала,
А чужа сусідська хата
Світлами сіяла.

Багатіла чужа хата,
Лиха там не знали, —
Туди й наші українці
Дари доношали.

Та минав ти, наш Кобзарю,
Чужії пороги,
Орав свою вбогу ниву,
Рідні перелоги.

Гомоніла твоя кобза
Гучною струною,
В кожнім серці відбивалась
Чистою луною.

Спочиваєш ти, наш батьку,
Тихо в домовині,
Та збудила твоя пісня
Думки на Вкраїні.

Хай же промінь твоїх думок
Поміж нами сяє, —
„Вогню іскра великого"
Повік не згасає!

Щоб між нами не вгасало
Проміння величне,
Ти „поставив на сторожі"
Слово твоє вічне.

Ми, як ти, минати будем
Чужії пороги,
Орать будем свої ниви,
Рідні перелоги.

Леся Українка

Український стрій на сцені

У третю неділю місяця лютня Окружна Рада СУА у Филаделфії повитала в себе заграничну гостю. Тетяна Кошиць звеличала своєю доповіддю відкриття товариських сходин Окружної Ради.

Пригадались часи, коли українська пісня плила колись незайманo-чисто з-під диригентської палочки проф. Кошиця. Тетяна Кошиць, його дружина і співробітниця відбула ввесь творчий шлях Капеллі в мандрівці по різних континентах. Разом із Капеллею вона винесла з України глибоке відчуття української пісні, її духа і форми. І тепер передає цей скарб українській публиці в доповіддях, із якими обіхала вже східну й західну Канаду.

З передачею народньої пісні, з виступом хору вяжеться тісно справа народнього вбрання. Зорове враження добре вбраного хору — це немов рямці для неї. Тому й Тетяна Кошиць присвячує цьому питанню багато уваги.

Головна передумова для члена хору чи танкової групи, що виступає в народньому вбранні — це свідомість, що й кого він репрезентує. Він перестає бути звичайним співаком чи співачкою, а стає представником народу, що виводить своє вміння перед широким світом. А це зобовязує! Член хору чи танкової групи не може нехтувати правилами одягу, так само, як не сміє фальшиво заінтонувати пісні чи помилити танкового кроку.

Кожне історичне чи народне вбрання має свої особливі правила. Коли справляємо собі костюм рококо чи стрій еспанки, напевно повчимось наперед про те, як він виглядає. А наш народній одяг також створений віками. Формували його звичаї та естетичний смак нашого народу. Здається, що стільки ж уваги можемо присвятити цим його правилам, що його створили.

У нас прийнявся для хорового виступу стрій Придніпрянщини. Є ще й інші типи народнього вбрання, що годились би на сцену. — Та придніпрянський стрій впровадили театри і він став уже репрезентативним.

Одначе те, що бачимо тепер на наших сценах і естрадах — дуже далеке від первісного взору. Перейдемо по черзі всі хиби сценічного строю.

Зачіска. Як важко нераз переконати молоду красуню, що до народнього вбрання треба відповідно зачесатись! Вона ж хоче показати хвилясті кучері модної зачіски... Тоді немає зпереду місця на вінок і його приміщує вона на тімені. А причесавши себе гладко, з розділом, може умістити вінок над чолом. І він щойно тоді стає справжньою прикрасою.

Це зрозуміло, що молоде лице в рямці вінка вражає свіжістю. Одначе дещо привяле обличчя вінок тільки старіє. Чи не краще тоді повязати хустку поверх очіпка, або білу намітку? Така завязка вражає достойно й мальовниче.

Вінок іззаду викінчений стрічками, що звисають на спину. Як дуже люблять молоді хористки безліч стрічок — блідорожевих, блакитних, ще й перевісити собі до переду! Тоді, коли стрічки в соковитих колірах — червоні, зелені, сині — повинні звисати на спині...

Намисто. Чомусь здається кожній молодій дівчині, що чим більше намиста, тим краще. А воно навпаки. Кілька гарно нанизаних разків червоних коралів краще підчеркне її принаду, як цілий жмут різнокольорових цяцьок.

Сорочка. Від сорочки вимагають тільки, щоб була вишивана. А де і як уміщена вишивка, яка форма рукава чи коміра — це здається маловажне. Часто вважають, що вистачає со-

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

рочка до пояса, бо нижче — і так „її не видно“ Тоді, коли головною прикметою сорочки це те, що вона довга до половини литки, внизу прикрашена вишиваним рубцем. Тоді коли спідниця розвівається при танку, сорочка обгортає постать. Друга її питоменність, це широкий, збираний рукав. При темній корсетці він гарно відбиває.

Плахта аба спідниця. Плахту трудно роздобути в наших умовинах. Тому більшість хористок і танечниць одягається в спідниці. Це зовнім правильно, оо спідниці вже здавна на Україні носили. Одначе не сміє це бути спідниця у клітку, як це завели в себе танкові групи Авраменка. Клітчата спідниця це якийсь незугарний натяк на плахту, що теж ткана у крату. І вона тільки непотрібно золижує наш стрій до шкотського, що зовсім відмінний від нашого. Справила спідниця часто того самого коліру, що корсетка і обложена оксамитом тієї або темнішої краски.

Плахта це вовняна картата тканина, де поодинокі клітки заповнені прегарним узором. Внаслідок того плахта різнокольорна и дуже ефектовна. Вона обгортає стан і спереду не сходиться зовсім, отже її треба тут прикрити фартушком. Таку плахту можна наподобити — вишиваючи питомі їй взори на вовняній, клітчатій тканині.

Фартушок. Чомусь воно прийнялося чіпляти до народнього вбрання білий, густо вишиваний фартушок та ще й із тороками... Звідкіля такий звичай? Мабуть якась схвильована артистка, не маючи справжнього фартушка, зняла зі стіни рушника й почепила собі його в поспіху. І ця „мода“ прийнялась так, що „фартушок із тороками“ став уже символом неправильного вбрання.

Тоді коли справжній фартушок — коліровий. Він може бути з шовку або й парчі, нашитий стрічками або кривульками для прикраси. Пишний фартушок буває також вишиваний, а радше гаптований. Краска його — при темній корсетці ясна, весела. Та в ніякому разі не біла!

Корсетка. З яким задоволенням одягає молода красуня оцей „жупан“ чи „джекет“, як тут корсетку називають! Вона й не підозріває, що така „корсетка“ зовсім не підносить краси її постаті. Відкрита спереду, без складок ззаду, вона звисає незугарно довкруги стану. До того звичайно густо нашита лелітками чи вишивана „рожами“ або „маками“. При танку це все літає довкруги постаті. Як тоді виглядає дівоча сильветка?

Справжня корсетка застібується спереду або збоку. Вона туго обхоплює стан, а тому ззаду поширена вставними складками-„вусами“ Сягає до половини стегна. Ніколи її не вишивають! Для прикраси вона оведена зубцями з іншого матеріялу аоо кривулькою. Матеріял — це важкий шовк, тонке сукно аоо оксамит. Краска її темна — зелена, синя, вишнева.

Взуття. Нелегко роздобути чоооти для виступу, що їх вимагає народнє вбрання. Та все ж таки це не виправдує хористок виступати в черевиках без носів і без пят! Хіба не так трудно постарати соої чорні півчеревики на невисоких каблуках, що їх на Україні теж носили. А при доорій волі можна придоати и чоооти. Хор Н. Городовенка в Торонто вже має дуже добру імітацію, що вповні їх наслідує.

Чоловіче вбрання теж має свої правила й їх треба би собі засвоїти.

Сорочка. Коли стоїть хор на сцені, спостерігаємо, які різноманітні передн сорочок! В одних дві вузькі смужки, у других ширші, у третіх широкий у дві долоні взір. Тут смужки бліді, що губляться, а широка чорна низинка лягла лопатою на груди. Якась дивна мішанина стилів і форм!

А взір повинен лягати вузькою смугою обабіч пазухи. Коліри і взори різні, тільки чоловічі — себто дискретні, без яркіх красок і ефектів.

Штани. Якось важко собі уявити давнього козарлюгу в отих блідосиніх сатинових або атласових вузьких штанах, що появляються на наших сценах. Хіба в таких штанах він міг би гасати на коні або йти гопака? Вже з Шевченкових слів знаємо, що „в червоних штанах оксамитних“ прощався Палій зі світом. Шаравари мають широкий крій і спадають сутими

Тетяна Кошиць
була гостем Окр. Ради СУА у Филаделфії

складками. Матеріял це важкий шовк аоо тонке сукно, коліри — вишневий, зелений, синій.

Жупан. Сучасні чоловічі хори появляються на сцені часто тільки в сорочці, без нагортки. Це не відповідає звичаям нашого народу, бо в сорочці ходив мужчина тільки у власній хаті, а йдучи в гостину чи поміж люди, одягав жупан, а холодною порою ще й свитку поверх того. Жупан має той же крій, що жіноча корсетка, тільки він із рукавами. Його прикраси дуже дискретні — кривулька здовж країв.

На цьому доповідниця закінчила перелік частин одягу. Показуючи поодинокі предмети, вона зясовувала як їх уживати, чи як їх осягнути. В загальному ствердила вже певне зрозуміння для чистоти стилю в передових наших хорів, як бандуристів Г. Китастого й хору Н. Городовенка. Тільки воно поширюється дуже поволи. Щойно тоді, коли всі зрозуміють потребу справжнього народнього вбрання та всі співучі й танкові гуртки матимуть його, можна говорити про задовільний стан.

Оте зрозуміння й почала ширити доповідниця. В тому й велика її заслуга, що вона перша взялась за те практично — показуючи й повчаючи. Отим шляхом повинні піти й інші знавці народнього вбрання.

Л. Б.

О. Кисілевська

Американські батьки і діти

Живемо серед американців та канадійців, стикаємося з ними при кожній нагоді — а властиво дуже мало про їх життя знаємо. А шкода, — бо тоді легше було б нам в це нове життя вжитися, легше неодну річ зрозуміти, легше було б нам помилок і розчарувань оминути. На жаль наша преса мало робить, щоб нам улегшити пізнання цих справ і через те не тільки ми, нова еміграція, але й більша частина давньої ходить по цій країні наче напотемки. А стільки цікавих відомостей із тієї важної ділянки можна найти в усякого рода англійських публікаціях....

Спробуємо хоч трошки відхилити рубець тієї заслони, може тим спонукаємо когось до того, щоби присвятив тим цікавим справам трошки більше уваги.

Що нас новоприбулих найбільше вражає і що нам найважче збагнути, то — різниця у вихові й поведінці американських чи канадійських діток у порівнанні з нашими. З одної сторони бачимо, що тут дітьми всі дуже інтересуються, діти мають усякі привілеї, їм помагають, дають їм першенство перед старшими. Їм усе вільно. Але водночас сімейній родині, яка має двоє-троє дітей, знайти мешкання майже неможливо. Власники домів всіми силами бороняться перед комірником із дітьми й неодному батькові приходиться купувати хату, бо інакше прийшлось би мешкати хиба під плотом. І власники хат праві, бо як загально відомо, мешкання де була родина з дітьми, виглядає опісля наче б його воріг знищив.

Якаж тому причина? Безперечно скажемо, не мала вина в тому батьків, що не вміють дітей у руках тримати. Але в Америці й Канаді це не така легка справа. Треба брати під увагу, що діти тутешних уродженців вже від уродження більше самостійні, певні себе, самовільні. Це вплив культури й характеру американізації так ділає. Якщо наша дитина трохи підросте, вийде між ровесників, піде до школи то дуже скоро під впливом других дітей — "американізується"

Ціхою Америки й Канади є стандаризація, уподібнення під кожним оглядом.

Мешкання-хати часто такі до себе подібні, що чужинцеві в перших часах часто трудно трапити до власного мешкання. Стандаризація в господарській, хатній обстанові, в білизні, одягах, харчах (консерви) має й свої добрі сторінки, бо все що зіпсується чи зужиється, легко можна другим заступити. Та ця стандаризація панує теж серед дітей у школах, в науці, в розвагах, в одягах, навіть в краватках і зачісках стараються бути однаковими й жадній дитині не можна від того відступити без нараження на сміх і погорду. Той гін до уподібнення, страх перед вирізненням, недорівнанням, уділяється й європейським дітям. Вони не хочуть показати себе іншими, гіршими й уподібнюються до американських дітей не тільки під оглядом одягу, зачіски, але й поведінки, а то й мови. Тут є перша небезпека занехання рідної мови, якщо батьки не звернуть на це пильної уваги, не підтримають дитини, не поможуть вийти побідно з того першого життєвого конфлікту. Але батьки часто замість зменшити, поглиблюють ще цю крізу. Замість впевнити дитину, що не треба кидати свого, бо й так навчиться чужої мови і звичаїв, вони самі, ніби для улегшення дитині науки, калічать чужу мову а свою закидають, навіть поведінкою стараються всіми силами американізуватися. А міжтим наука каже, що то даремна праця. Антрополог Джофрей Горер (Geofrey Gorer) у своїй книжці "The Americans", виданій 1948 р. (про американців та про еміграцію) каже, що хто емігрував за море в дозрілому віці, той ніколи не переміниться в 100 процент американця, — хіба, що мав би надзвичайну психологічну гнучкість. Повну трансформацію можуть перейти тільки діти, привезені за море. Найбільша сила волі старшої людини не вистачить для цього, щоби перемінити себе в американця, навчитися думати як американець, позбутися своєї европейської вимови. Позбувшися старого, не досягнувши вповні нового, вони наче зупиняються в половині дороги. У міжчасі їх діти не вдержані в пошані до рідного, вповні американізуються. Публична школа, сусіди, життя, роблять їх 100 процент американцями. І коли цей процес переміни доходить до завершення, діти звертаються проти таких півзамериканізованих батьків, уважають їх старомодними, невіжами, а то й "чужинцями" Цього уникають батьки, які попри присвоєння чужого, не відрікаються свого, навчать дітей шанувати рідну мову, культуру, релігію.

В американців батько для сина не є приміром до наслідування, бо син не задоволяється тим, що батько осягнув, він хоче піти вище за нього і батьки заохочують дітей до того. Тут виринає конфлікт, який застановляє не тільки нашу стару й нову еміграцію, але й давніх американців чи канадійців, хоч цей конфлікт у нових емігрантів куди яркіший. Маргарета Мід у своїй студії "Американський характер" (Margaret Mead "The American Character") каже, що "байдуже скільки генерацій ділить американця від його предків-емігрантів, він відкидає авторитет батьків, і сподіється від своїх дітей, що вони так само будуть робити" В парі з цим відкиненням батьківського авторитету, яке нас новоприбулих так дивує і вражає, йде відраза американців до всякого авторитету. Тому вони борються всіми силами проти збільшування авторитету свого власного уряду, свого президента, військового командування. Вони хочуть видіти всіх рівними. їх президент, мусить бути "один із них", який при зустрічі поклепає знайомого по плечі та назве його по імені.

Це все прикмети американської людини, які мусимо збагнути, коли хочемо своє окруження зрозуміти. Тоді зрозуміємо багато явищ, що втискаються в наше власне життя.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.Й. США.

Історія одної збірки

Дня 2 лютня 1951 проминумо десять літ із дня смерти С. Северини Парилле ЧСВВ. Цим роковинам присвятив обширну згадку проф. Д. Горняткевич у „Свободі„ з тієї ж дати. Додаємо сторінку споминів про цю незвичайну жінку й монахиню, зібрану поміж співпрацівницями й ученицями Покійної.

*

Високо над другим поверхом у гімназії СС. Василіянок — мансардова кімната. Скупе світло паде скісно на полиці. Освічує щось барвно й мерехтливо, що потопає в сутінках.

Отут примістилася збірка матері Северини. Кімнатка заложена шафами й скринями. А ось — чорний рукав матері показує дорогу — на полицях ряд весільних вінків.

— Це моя гордість! — каже мати. — Багато труду коштувало це зібрати. Мабуть ніде немає такого суцільного перегляду наших весільних прикрас, як у цій невеличкій збірці.

Ось що мерехтить таємниче на полицях! У скляних коробках, на підставках лежать вони — високі й низькі, пишні й скромні, з пірям або позолоченим листям, перетикані стрічками, на підкладі з барвінку Колись прикрашували всміхнене або заплакане дівоче личко, а тепер спочивають німо в скляних стінах.

— Коли приїду в село, зараз шукаю за старими жінками. Ті все знають розказати й пояснити, а нераз і зроблять дещо на замовлення. Але нераз треба просити й переконувати. А скільки труду треба, щоб довезти його цілим до Львова! Це така складна будова з барвінку, квіток і позлітки, що не сміє стрястися або погнутися.

Подивляю ясні скляні коробки. Це зробили сестри в манастирі. Взагалі сестри багато помагають матері в роботі. Також учениці залюбки сортують і нашивають узори.

— Мої діти (це про учениць) пишуть із усіх закутків Галичини, що відшукали те чи інше для мене. Та мене не тішить тільки знахідка, а цей запал, що б'є з їхніх листів. Це найбільша нагорода для мене, що й вони перейняли оте замилування.

*

Осінь 1932 р. Заля Українського Дому в Филаделфії заповнилась. Та не людьми чи згуками музики. Цим разом розмістилося в ній інакше мистецтво, хоч теж із-під рідної стріхи.

Це мати Северина ЧСВВ виставляє свою збірку. З великими труднощами перевезла її через океан. І ось стіни галі переділено крайками на окремі поля і на них пишається — то стрій із Борщівщини, то свитка з Полісся. Ось ряд буковинських сорочок цвіте розшитими рукавами, а тут подільська верета роскішно застелила стіл.

Народнє вбрання з Буковини
Тепер власність Централі СУА

Це вже могутня й величава етнографічна збірка. Є справді що показати! Невже це можливе, щоб така збірка постала впродовж кількох літ заходами однієї людини?

Мати Северина, господиня цієї вистави, посміхається ввічливо на цей запит. Вона наче не чує його. Бо зараз же переходить на враження, що його викликує ця збірка в Америці. Скільки разів їй уже довелося показувати її! В Ню Йорку, Филаделфії та безлічі інших міст. Найважніші це були виставки по університетах, куди її запрошували. Тут вона на тлі виставлених експонатів виголошувала доповідь, яку зараз же перекладали на англійське. Зібрана публіка.— це був добірний гурт — ставили запити й на них треба було вичерпно відповідати. Не обійшлось тут без комічних мовних непорозумінь. Мати розказує кілька епізодів.

— Та коли виставляю поміж своїми й для своїх, тоді відпочиваю душею, — каже. — Які тут щирі й сердечні люди! Кожен хотів би побачити вбрання своєї околиці і в неодних очах заблисла сльоза, коли на щось знайомого натрапив...

Висказую свій жаль із приводу того, що збірка незабаром вернеться за океан.

— О, ні! — заперечує мати. — Багато дечого залишиться тут. Маю з деяких околиць подвійні експонати, про деякі знаю, що їх легко можна ще придбати. І так поважну скількість закупив музей гр. кат. дієцезії у Стемфорді, декілька строїв закупив Союз Українок у Дітройті. Також і приватні люди замовили собі дещо. Моєю метою є викликати зацікавлення народнім мистецтвом та спонукати до створення збірок заграницею. Це ж найкраще засвідчить про нашу культуру.

І справді, коли б не енергія й запал цієї небуденної жінки, ми не побачили б ніколи в Америці цієї галузі мистецтва.

Та мати заперечує. Навпаки — в неї немає тут ніякої заслуги. Подяка належиться тим людям, що стільки їй тут помагають. Усюди знайшла вона стільки охоти й доброї волі! Взагалі — Америка не країна, де чужинцеві йдуть на стрічу, а духовний стан в окремій пошані.

*

Осінь 1939 р. Над Львовом прогомонів ураган війни і місто принишкло під вагою чужої окупації. Гімназійний бу-

Софія Парфанович

Лист від приятеля

V. Я МАВ ЖІНКУ

Знаючи мою самотність Ти напевно здивуєшся, читаючи ці рядки. Ти не знав нічого про те, що я мав жінку. Та, невже я справді мав її?

Я живу в такому дімку. Його називають „апартментготел" але це надто шумно. Дімок, що має чотири спальні і кухню та гостинну... — та всеодно, нас мешкало там в кожній кімнаті по одному чи одній і майже ніколи не зустрічалися. Були то дівчата, що працювали ввесь день і приходили ввечері, щоб

динок Сестер Василіянок опустів.

Більшість сестер уже виїхала. Мати Северина ще добуває тут останні дні. Вона важко хвора й тому не могла зараз же, на заклик влади покинути будинок.

Та мабуть найбільше держить її тут ще її збірка. Це ж діло її цілого життя — треба розпорядитись нею!

І справді — в одній клясі розставлені скрині. У воздусі тонкий запах нафталіни. Співробітниця матері складає й сортує речі. Мати сидить на стільці, бо їй не вільно згинатися. Мати хворіє вже від кількох літ і це відбилось на її блідому обличчі. Хоч вона вже не у рясі, а голова повязана хусткою. Готується йти в світ.

— Так, — каже — ідемо... Моя збірка і я... Ідуть ці мої скарби в далеку дорогу. Передаю їх до музею Наук. Т-ва ім. Шевченка. Там ще принесуть неодну користь, ще порадують неодне серце... А мені вже не туди дорога...

Стараюсь потішити матір бадьорими словами. Та мати хитає головою:

— Їду до рідні. Це така Божа воля, що мені судилось мандрувати ще перед смертю. Та я вдячна Його волі, що ще можу впорядкувати й передати це надбання в добре місце...

І поглядом своїм мати неначе гладить востанне оті всі скарби народньої душі, що їх так цінила... **Л.**

прибратися й піти кудись. Інші працювали вночі й спали вдень. Вночі часто був у хаті гомін, але я старався тоді спати. Так що мало коли я мав спроможність зустрітися з кимось, що жив в оцьому „готелі"

Але Меріон була в цьому домі, це певне. Я зустрів її великі сірі очі прихильно посміхнені з-за окуляр і привітався. Вона жила внизу в одинокій спальній кімнаті там, бо решта спалень була на поверсі. Потім її повні, пухкі губи на диво червоні, без штучного фарбування, запитали мене:

— Чи ви мерзнете?...

Але я станув при її дверях, сперся об одвірок і, дивлячись на неї, сказав:

— Ні, я не мерзну. Я люблю зиму, тільки я дуже пригноблений.

Чому я сказав це перший раз стрічній людині і сам не знаю. Може тому, що всі бачили на моєму обличчі мій стан і я не хотів, щоби вважали мене за неввічливого, дикуна чи неприхильну собі людину.

Ти знаєш, що значить в Америці „кіп смайлін" Найтяжче, що мені приходиться робити в цій країні. Я волію тяжку роботу й навіть зневажливе ставлення, тільки щоб мені не казали усміхатися.

Бо і чого і до чого? І після чого?

Але: невже я годен їм пояснити, що я не можу посміхатися і немаю до цього ніякої причини? Вони і так не вірять нічому, що я розказую. Врешті для них це все таке далеке й недійсне, що їм й розказувати не варто. Вони діти дійсности і всілякі казки про війни й загибілі вони воліють бачити на екрані. Там місце на стрілянину, револьвери і навіть бомби.

Але я сказав це і Меріон дивилася якусь хвилину дуже уважно на мене, а потім сказала:

— Чекайте, поговоримо... — і ввійшла в свою кімнату.

Вона була дрібна, дуже дрібна. Може не з тих найменших, але дрібна, сива і завжди в піжамі. Зелена піжама в такі ж шовкові смужки. Гарна темно-зелена піжама. Трошка наче б потісна на животику — Меріон прибирала на вазі, як скаржилася потім.

Вийшовши з кімнати мала в руці подушечку. Таку з канапи. Кинула її на землю біля дверий і кучнула на ній. І тоді я бачив тільки рій сивих кучериків на її голові, привітні, великі, сірі очі і малі ніжки в капчиках. Такі маленькі ніжки, як мають тільки американки, що не вживають їх до ходження.

Так, оце, Меріон звинулася в клубок на подушечці на землі і мені видалося, що я дуже великий і дуже тяжкий з моїм вантажем, що його привіз з Европи й так всеціло ніс на моїй спині й у моєму нутрі.

— Не треба бути сумному. Ви бачите мене? Я працюю тяжко — як на мої роки. Я „норска" Я змучена вже тією працею. Стільки літ! І я так люблю спати, той проклятий будильник щоранку! — в її очах заграв жартівливий вогник, а її повні губки мали дуже милий посміх.

— Я приходжу з праці. Зміст життя — ви питаєте. Я роблю собі обід. Не люблю їсти в лікарні. Я собі присмажу якоїсь ковбаски, чи якийсь стейк, візьму до того кусок хліба і каву і йду до ліжка. Радіо грає мені і я по малому кусникові їм і роскошую. Така проста справа, як ланч, а вона дає мені стільки щастя!

Я дивився на оцю жіночку й думав, що в американській моралі задоволення й щастя висловлюється одним словом: гепі. І тому між мною і людьми деяке непорозуміння. Вони завжди питають мене: чи ти є гепі в цій країні? Коли я скажу, що мені до щастя дуже далеко і що загалом щастя... і таке друге, вони ображуються і вважають мене невдячним чужинцем. Але ж як їм вияснити, що в нас щастя це щось дуже велике, майже неосяжне? І як їм пояснити, що моє теперішнє життя таке далеке від цього?

— Ви маєте радіо? То добре!

(Продовження на Сторот 8-ій)

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Спільними силами

Впродовж останнього чвертьстоліття, а зокрема після першої, другої і в обличчі третьої світової війни, ударним кличем для всіх і всюди стало — обєднання власних сил. Подекуди це тільки гарні слова, які спонукують загал до одного чи другого актуального почину і знову прогомонять у всесвіті, не турбуючи зовсім отих, що "попоїша і спати полягоша" Жінка по своїй вдачі й природньому покликанні підходить глибше до цього клича. Жінка творить основну базу в родинному житті, вона обєднує і цементує свою сімю для боротьби з життям, але вміє створювати для неї також радісні дні відпочинку. Ці вроджені чи навіть засвоєні питоменності переносять жінки також і в життя своєї організації. Спостерігаємо це при праці поодиноких відділів СУА. Найбільше вибивається це в 28-ім Відділі в Нюарку.

Зорганізовано його в 1932 р. за почином п. Олени Лотоцької. Із 15-ти членок Відділ зростає до поверх сотні. Членки обєднуються для всякого роду спільних акцій, одначе в головному вся праця спрямована на допомогу Рідному Краєві. Це — "Рідна Школа", інваліди, преса, дім Лесі Українки, допомога жертвам повені і голоду. Карпатська Україна, Народня Лічниця у Львові та світова виставa в Шикаго. Відділ виявив зрозуміння для фахового вишколу молоді в Рідному Краю і причинився до удержання одної учениці Торговельної Школи у Львові, даючи їй можність докінчити науку. Після другої світової війни живо ціказиться долею скитальців. Організує допомогу в харчах та одежі, а крім того спроваджує на власний кошт одну зложену з 4-ох осіб. Коли ж приїздять перші транспорти, наладнується всебічна допомога для поодиноких родин, а членки Відділу пп. Загребайло, Зеленська і Линз постійно виїздять до пристані в Ню Йорку і там помагають новоприбулим.

Та членкам Відділу лежить на серці не тільки матеріяльна допомога. Вони бажають зблизитись і душевно з новоприбулими сестрами. Невтомна голова Відділу п. Настюк влаштовує в 1948 р. Щедрий Вечір, на який запрошує групу з 33 новоприбулих. Ця гостина стала помостом, що на ньому зустрілись у дружній гутірці одні й другі. У щирому гурті навязався безпосередній контакт, а жінки добре розуміють, що найкращим подарунком для бездомних це щире серце та "чим хата багата"

Анна Настюк
голова 28 Відділу СУА в Нюарку

І це, як я вже згадала, не тільки "про свято" Приходять будні і приїздить знову група з 27 осіб, відтак 17, 11, 24. Всі знаходять приміщення і працю та влаштовуються до нового життя.

Новоприбулі теж з часом стають до праці. Тепер Відділ начислює аж 61 новоприбулих членок — найвище число усіх Відділів! Вони дають свою працю ,діляться досвідом і вивчають тутешні засоби громадського життя. Спільними силами доказують, що для великого діла зовсім легко знайти спільну мову. **Ц. Г.**

Новий етап ЗУАДКомітету

Недавні річні збори ЗУАДК-у знову звернули увагу на досягнення цієї загально-громадської установи. Преса принесла точні циферні дані, а звіти референтів дали картину завершеної праці. Дуже добре окреслює становище ЗУАДК-у факт, що цей комітет є щодо успіхів у переселенчій акції — на другому місці між іншими добровільними американськими агенціями. Завдяки авторитетові, що ним користується ЗУАДК в міжнародніх колах, вибрано представника комітету в Европі, М. Родика, головою всіх заступлених в Европі американських допомогових агенцій.

Переселення стоїть перед закінченням. Та це не значить, що праці й завдань меншає. Навпаки — цей останній етап чи не найтрудніший. При улегшених можливостях переселення тепер являється ще більша потреба в піддержці громадянства. Саме тепер — остання можливість стягати людей із скитальщини, щоб використати тих 90.000 вільних віз, що залишились у переселенчому законі. Оце повинні памятати всі ті, що мають змогу простягнути помічну руку.

Та переселення це тепер не єдине й головне завдання ЗУАДК-у. Завдяки його всебічній діяльности, відкрилися перед ним великі й важні ділянки, продиктовані пекучою національною потребою. Щоб згадати тільки найважніші — допомога й опіка над залишенцями, себто особами, що не можуть виїхати, організація нових осередків у країнах, що до тепер не були охоплені переселенням (Франція, Бельгія), забезпечення старих і заслужених людей.

Одначе треба пригадати на цьому місці, що й українське зорганізоване жіноцтво в великій мірі причинилося до успіхів ЗУАДК-у. Збіркові й переселенчі акції проходили при видатній допомозі відділів СУА. Переселення вдів із дітьми, переведене комітетом „Мати й Дитина", при співдіянні з ЗУАДК-ом, викликало признання в кругах ІРО. А вже допомогова робота на місці, при влаштуванні переселених, спочивала виключно на жіночих силах. Це й відмічено в звіті, висловлюючи подяку пп. Пелешок, Венцаль і Курило.

Замовляйте „Срібний Вінок"!

(Продовження зі Сторони 6-ої)

Без радія тяжко бути щасливому. Але я так рідко чую, щоб ви пускали його. Не любите музики?

Я завагався. Що я мав відповісти людині вихованій на музиці оцього континенту?

— Я? Вдова. Двох чоловіків поховала. Маю 52 роки. Але я була щаслива ціле життя. З обидвома чоловіками ми провели гарний час, останній з них був моряком, любив їздити, тож коли був на відпустці, ми завжди мандрували. Оцим моїм возом що на подвірї. Знаєте, скільки він зробив? Стопятьдесять тисяч миль.

Але, як він ішов до служби, я знову працювала в шпиталі. Власне я ввесь час працювала. Чого мені було сидіти в хаті? Дітей не було, а гроші треба ощаджувати.

Думаєте, що маючи ощадності, не мушу працювати? І таки правда: не буду! Знаєте що: я вибираюся заміж!

Я почув, що Меріон сказала щось дивне і неприємне. Принаймні мені стало якось так невиразно жаль. Не знаю, чи її, чи може себе, чи може нас, европейців, що здебільша переживають тільки одне подружжя. А, оце людина прожила два життя, а тепер збирається жити третім...

Її очі дивилися прихильно й із зацікавленням.

— Не боїтеся ви на старі роки входити в подружжя?

— Чого? Є всі вигляди, що буду щаслива: він любить голф, я люблю танцювати, обоє любимо товариство.

Побігла в кімнату своїм молодечим, дрібним і пружким кроком й принесла кишеневий атляс.

— Подивіться: бачите Орегон? Тут є Портленд. І там мій наречений має дім. Він пенсіоніст. Дім, прегарний травник, цвітки. Так, це над Пацифіком.

Я дивився на атляс і бачив гори і потім величезні простори Пацифіку. І думав: від першої хвилини, коли я ступив на цю землю, я став тужити. Мене гнала моя туга і я завжди думав, що це до Пацифіку. Бо з його берегів ..видно" суходіл, що я покинув його.

— Я заздрю вам! Їхати й їхати і десь там над океаном найти дім, рідну людину і щастя...

— А бачите! А там тепер тепло, і цвітуть троянди в саду.

Правда, я бачив одного дня в пивниці коробку з засохлими трояндами. Я навіть понюхав їх і вони мали ще запах вмираючих квіток.

— Так, то правда, то він прислав мені зо свого города. Теж немудра посилка! Вони всі зівяли і я кинула коробку біля печі, щоб спалити.

Я приходив з праці завжди пізніше за Меріон. Я звик зустрічати її на дверях її кімнати і чути її привітне „гело!" Я звик дивитися в її великі сірі очі та думати про Пацифік. Я любив дивитися на її губки і думати про тих, що цілували їх. Боюся признатися самому собі: зустріч із нею надавала коліру й обсягу моєму дневі. До того ж я боявся днів, що швидко прийти мають: коли вона виїде над Пацифік, щоб „гет мерід", спати до схочу і танцювати та відвідувати приятелів свого нового чоловіка. Я завидував їй вміння жити і будувати все нове. Я, що ввесь будинок лишив позад себе і тепер був як птах, що йому збурили гніздо й убили пару.

Найчастіше вона лежала на своєму ліжку й, слухаючи радія, плела. Такі примітивні прямокутники: в середині зелене, а довкруги біле. З грубої бавовни. Це були стирочки до миття посуду. Яких за кілька центів дістанете в кожному склепі. Але вона з гордощами казала, що це на її нове господарство. Отже й вона робила собі виправу!

Часом я дивився, як вона їла. З малої мисочки вона вибирала тонкими пальчиками щось невеличке й смакувала його. Коли я бачив ці пальці, мені здавалося, що це пташка видзьобує зернятка. Коли ж вона їла своїми пухкими губками й запивала ковбасу холодним молоком, я думав: киця. Така м'яка, ласкава, ласунка киця. І як киця, вона не мала журб ні проблем. Була така виразна й лагідна і також стиха муркотіла-підспівувала.

Стоячи на її дверях — ніколи не просила мене сісти, до речі, на одинокому кріслі завжди закиданому суконками — я відпочивав. Я відпружувався, як тоді, коли гладив мою сіру, пухку кицьку й втулював лице в її кожушок. Але нині навіть кицька належала до минулого.

— Що робитиму, як подружуся? Спатиму! Багато, стільки, скільки захочу. Подумайте, ніколи не чути будильника! Чи не щастя?

Так, я думав, що в дощеві дні навіть там над океаном я спав би. Але потім, о, потім!

— Певно мій чоловік має моторівку й ми виїздитимем на море. А потім приятелі й танці! О! Я буду щаслива.

Раз я приніс українську книжку й переклав для неї новелю мого улюбленого автора. Я перекладав її тяжкою, незручною мовою, але я хотів, щоб вона хоч трохи зрозуміла, відкіля я і хто такий. Вона ввесь час дивилася на мене своїми великими і мудрими очима. Якже я покінчив, вона взяла англійський часопис і розкладаючи його передімною, запитала:

— Вмієте ви те читати?

Тоді я дивився на неї так довго, доки не розсміявся: може з годину я перекладав для неї новелю! Чи вона не зрозуміла моєї мови, чи ж би була така непохожа на її власну? Невже я так зле перекладав?

Але Меріон, незрівняна Меріон в зеленій піжамі, сказала:

— Я бачу, ви знову пригноблені. Знаєте що: я провезу вас автом. Це зараз же поможе вам, повірте!

Потім ми сиділи в авті і Меріон везла мене. Вона тільки накинула на зелену піжаму плащик, на голову хустку і ми їхали. Навіть у неозлучних домашніх капцях. Ми їхали і світла міста танцювали обабіч і вгорі і перед і позаду нас і ми говорили так собі про ніщо. І на ділі: мені полегшало.

Кицю сива в зеленій пижамі, дякую тобі!

*

Спорожніла кімната. Мене ніхто не чекав на дверях, ані в ліжку, плетучи. Двері від кімнати стояли отвором — її довго ніхто не винаймав. Але я не любив дивитися крізь них. Там не було її, моєї киці. Там було пусто. Через спущені занавіси просочувалося рожеваве світло і кімната виглядала як мушля. Як порожна мушля, що її покинув мешканець.

Куди ж він поплив, куди помандрував?

Я думав часто про Пацифік

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.Й. США.

На дорозі до вершин

Олімпія Добровольська

Із пятиліттям Театру-Студії Й. Гірняка збігається ювілей артистки Олімпії Добровольської. Тридцятьпять літ її праці на сцені знайшло завершення у постанові "Лісової Пісні", що її перевела вона тепер у Ню Йорку. Постанова викликала захоплення у глядачів, а живий відгук у пресі. У трудних умовинах нашої дійсности, у безобрійній ситуації нашого театру — постанова "Лісової Пісні" являється небуденним осягом.

Не маючи змоги особисто зустрітися з ювіляткою, редакція "Н. Ж". поставила їй ряд питань, що охоплюють цей етап її творчости.

— Які постановки ви вже перевели в Америці?

— Майже весь репертуар Театра-Студії, реалізувався не без моєї участи. В Америці Театр-Студія продемонстрував шість пєс. Три з них: "Примари" — Ібсена, "Господиня заїзду" — Гольдоні, та „Лісова Пісня" — Л. Українки, являються моїми самостійними режисерськими працями.

— Як знаходите українського глядача, чи відзвучує він?

— Основно маса глядачів складається із нової еміграції. Старша еміграція обмежується до невеличкої, але вже постійної групи, (Ню Йорк) що не пропускає жадної нашої вистави. Маю враження, що "масово" старша українська еміграція відвідує лише загально-святкові вистави, та демонстраційні імпрези. Молодь, що народилася тут, покищо, приглядається до нас. Хоч, по-де-куди, помітне зацікавлення.

— Що напровадило вас на постановку "Лісової Пісні"?

— Твори Л. Українки завжди приваблювали, хвилювали мене. Спочатку, як акторку, пізніше, як педагога-режисера. "Лісова Пісня" особливо манила мене: красою свого слова, глибокою думкою, чаром змінливих ритмів. Ще на початку існування Театру-Студії ми працювали над "Лісовою Піснею",обмежуючись тоді, лише студійною працею. І ось тільки тепер настав час, коли ми удосконалюючи, так би мовити, програму дисципліни "мистецького слова" зреалізували цю постановку.

— Яким був шлях підготовки? Як ішла праця? Чи ви вдоволені нею?

— Підготовка пєси зайняла багато часу, енергії всього колективу. Від червня місяця ми не мали жодного вихідного дня. Після праці "на хліб насущний", ніхто з нас не думав про відпочинок. Кожний поспішав до Театру, щоби внести й свою частку в підготовку вистави. Пізньої ночі, скінчивши пробу починали працювати над оформленням, костюмами, освітленням. Все це зроблено руками студійців. Ми всі задоволені наслідками наших зусиль. І хоч свідомі того, що праця над пєсою, ще не викінчена так, як нам хотілось би, але бачимо, що ця праця не пішла на марне.

— Що плянуєте ставити дальше?

— Ще багато пєс хотілось би побачити у нашому театрі. Але в найближчому часі, я, особисто, обмежуся педагогічною працею з новими "молодими" студійцями.

— Чи бачите майбутнє для Українського Театру в Америці?

— Українці в Америці живуть такими великими осередками, що проблема театру стає пекучою. Та потрібно, щоб ця справа лежала на серці не тільки самих театральних робітників, але й усього українського суспільства. Для цього не потрібно навіть ніяких матеріяльних жертв, а тільки зрозуміння — **ваги театру.** Зрозуміння, що театр повинен стати невідємною частиною українського життя, як він і є у всіх зріло-культурних націй. Нажаль українське суспільство цим ще не може похвалитись.

і шукав на мапі Портленду. Але вони були так далеко і нічого не говорили мені. Океан стався синьою великою плямою на мапі, а місто чорною точкою.

Але ж: де моя киця, де моя-не моя жінка?

Я зійшов у пивницю та відшукав коробку з засушеними трояндами. Вони пахнули чимось забутим і загубленим у житті. Може пахнули маминою шлюбною китицею, що зберігалася в куфрі на стриху, а може цвітами з гробу моєї дружини. Я вибрав цвітки, як тільки міг, розправив листочки, приніс із города чатину й зробив китицю. Я поклав її у вазу. На столі нашої гостинної вона стоїть донині. Нікому не цікаво, відкіля вона і хто її поклав. Тільки я часом погляну на неї і здається, що я і сухі квітки маємо щось розказати одні одним.

Так, ми розуміємо одні одних.

Одного дня я дістав від Меріон листа. Сіраво-синього як морська вода. Написаного нашвидку й недбалим письмом.

— Я вже подружена жінка. Називаюся Міссис Лоре. Мій чоловік і я почуваємо себе пенсіоністами. Їздимо відвідувати його приятелів. Чуюся дуже щаслива.

І ще раз на закінчення:

„Ай ем вері, вері гепі!"

Станувши на порозі опущеної мушлі, я оперся об одвірок, як робив тоді, коли заходив до Меріон і повторив:

Вона дуже, дуже щаслива...

Але з пустки кімнати ніщо не відгукнулося до пустки в моїй душі — — —

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ділимось сумною вісткою з усіми ближчими й дальшими знайомими, що 23-го січня відійшла на вічний спочинок довголітня членка Т-ва УАГорожанок, 41 Відділ СУА в Филаделфії **Розалія Кісь.** Вона була одною з перших, що взялися за створення жіночого товариства в 1929 р. і які побороли перші труднощі у вдержанні його.

Розалія Кісь, родом Загвойська, народилася 1898 в Радловичах, пов. Самбір. У 1914 прибула з Европи до Филаделфії, а в 1917 повінчалася з Іллею Кісем.

Зоставила у смутку чоловіка, дочку Марію, заміжню за д-ром Т. Рибачком і внучок та дочку Олександру, що працює як медична сестра.

Була все дуже активною і визначалася точністю у виконанні взятих на себе обовязків. Дуже піддержувала вступлення т-ва УАГорожанок у члени СУА і була йому віддана до кінця свого життя. В 1941 була делегаткою на конвенцію СУА, кілька років заступала т-во УА Горожанок в Окружній Раді та працювала в різних принагідних акціях.

Була великою прихильницею „Нашого Життя", раділа його розвитком та памятяла про піддержку нашого часопису. Своєю погідною вдачею зєднала собі багато приятелів. По-

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Ділимось сумною вісткою, що 9. січня по важкій недузі померла у шпиталі **Євдокія Кравчук.** Покійна була членкою і урядничкою 1 Від. СУА. Як секретарка любила в організації працювати та ніколи не відмовилась від пожертви. Була не тільки доброю союзянкою, але також і приятелькою всіх членок. В часі недуги членки, одна по одній відвідували її в шпиталі та потішали її, хоча з болем серця прощалися з нею.

Вістка про її смерть глибоко нас діткнула, бо стратили ми добру союзянку і як такі віддали їй останню прислугу. Ще перед похороном увечорі в похороннім заведенні зібралось більше число союзянок з першого й восьмого Відділу СУА і показали тим, як шанують свого члена. В сам день похорону зібралися членки І Відділу, щоб відпровадити свою посестру на вічний спочинок. Коли прийшла пора на прощання та замкнення домовини, союзянки обступили її, а в головах її стояв хрест із квітів із синьожовтою стяжкою із написом Союз Українок Америки. Тоді голова І-го Відділу Катерина Пелешок попрощала її, а опісля клякнули всі та й помолилися за її душу. Домовину закрито. Союзянки пішли за домовиною до церкви, а потім на цвинтар, а там впала остання квітка та грудка землі на її домовину. На останнє прощання спущено синьо-жовту стяжку, яка простелилась по домовині і запечатала нашу розлуку.

Спи, Союзянко, спокійним сном! Нехай вільна земля Вашинґтона буде тобі пером!

К. П.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИЄДНАЛИ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ ДЛЯ „НАШОГО ЖИТТЯ"?

хорон відбувся при численній участі членок т-ва УАГорожанок і других відділів СУА, приятелів і знайомих. На післяпохоронній гостині переведено збірку, з якої 27 дол. призначено на пресовий фонд „Нашого Життя".

Нехай земля їй буде пером, а добра память останеться між нами.

О. Ш.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

В січні 1951 року упокоїлася в Бозі ПЕЛАГІЯ РОМАНЮК родом Баран у 62 році життя. Вона походила з села Ясминичі пов. Перемишль. До Америки приїхала 1906 року і замешкала у Филаделфії. Тут прожила до самої смерти. Пелагія Романюк була довголітньою членкою 42 і 48 відділів Союзу Українок.

Була незвичайно працьовита і жертвенна і займала уряди в обидвох відділах по кілька разів. В смутку зосталася дочка Павлина замужем Ілик і двоє внуків, сестри Юстина Довгунь у Шікаго, Марія Стеткевич і Анна Максим у Чесапік, Мериленд, сестрінка Паславська з родиною у Филаделфії. Тризна відбулася в домі сестрінки Павлини Теленків, де зібралося багато приятелів і знайомих. Підчас тризни зібрано 43.50 дол., які розділено як слідує: 23.50 — церква Царя Христа в Найставн, 10 дол — Сироти СС. Василіянок у Филаделфії, 10 дол. — Пресовий фонд "Нашого Життя" Похорони відбулися при численній участі членок СУА і широкого громадянства, бо Пелагія Романюк була добре всім відома, а відділи СУА, в яких вона була членкою відчують її брак і память її зостанеться на завжди між ними.

ФІЛЬМ ПРО УКРАЇНСЬКУ РОДИНУ

З доручення департаменту іміграції в Австралії виїхали два кінові спеціялісти до Европи — накрутити фільм про переживання й намагання скитальців. Дієвими особами в тому фільмі стала українська родина Строконів. Вони — інж. Микола його дружина Степанія та двоє дітей, — відограють у звязкій дії всі переходи скитальчої родини підчас і після війни. Особливу увагу присвячено тим скитальцям, що не можуть із різних причин виїхати. Фільм цей має поширити в Австралії зрозуміння для проблеми скитальців та зворушити їх долею.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Нью Йорк, Н.Й. США.

Говорить дитяча сторінка

Любі діточки! Ви ще дуже маленькі, ще не всі вмієте читати, але ми знаємо, що дуже любите слухати. Ваші матусі нераз розказують вам казочки, що їх собі запамятали, але, як розкажуть усе і далі нічого розказувати, тоді стає сумно і вам і матусям. А слухати хочеться все щось нове й цікаве. Щоб вам допомогти і вас розвеселити, відтепер щомісяця приходитиме до вас ДИТЯЧА СТОРІНКА і приноситиме вам казочки, віршики й цікаві оповідання. Просіть матусю, щоб вам прочитали кожну СТОРІНКУ. Дехто з вас ходить до дитячого садка, то й туди радо завітає ДИТЯЧА СТОРІНКА, якщо їй відчинять двері і попросять до кімнати. ДИТЯЧА СТОРІНКА хоче стати вам приятелькою, сестричкою, а вашій мамі або пані вчительці в садочку помішницею. Вона хоче навчити вас любити Бога, далеку Україну, землю, де живете і добрих людей по всьому світі. Прийміть же, діточки, нову приятельку до свого дому і послухайте, що вона вам буде розказувати.

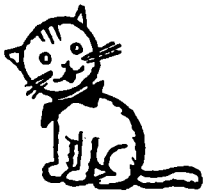

НЕДУЖА КИЦЯ

Ой, недужа киця, недужа,
Заболіла ніжка їй дуже.
Заболіли зубки ще й носик,
Лежить киця в ліжку й голосить:

"Ой, хто ж мені кашки наварить?
Ой, хто ж мені зубки попарить?
Ой, хто ж мені ніжку завяже,
Ой, хто ж мені носик помаже?"

Обізвалась мишка сіренька:
"Боюсь тебе, кицю миленька!
Ти багато мишок поїла,
Певно з того ти й захворіла".

Обізвавсь горобчик зпід хати:
"Боюсь тебе, кицю, чіпати,
Бо ти мого братіка зїла,
Певно з того ти й захворіла".

Обізвався песик сердито:
"Я не хочу кашки варити,
Ти у мене кістку украла,
Певно з того й хворою стала".

Залилася киця сльозами:
"Більш не буде сварки між нами!
Я не буду мишок чіпати,
Буду лише кашку вживати".

К. П.

ВЕСНА

Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рясно,
Барвінком укрила.

А на полі жайворонок,
Соловейки в гаї,
Землю убрану весною,
Вранці зустрічають.

Тарас Шевченко

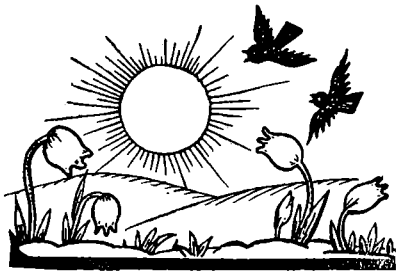

ВСІ МИЮТЬСЯ

Котик волохатий,
Білий і вусатий
Миється лапками,
Поки ляже спати.
Там на бистрій річці
Поміж осокою
Стадо гусеняток
Миється водою.
Назіть ніжні квіти
Мають гарну звичку:
У росі все в-літі
Умивають личко.

Р. Завадович.

ВЕСНА

Що з весною настає?
— Сніг у полі розтає.
А чому то так бува?
— Його сонце пригріва.
Що ж синіє на землі?
— Ніжні проліски малі.
А що пнеться зпід листа?
— То травичка вироста.
А над полем, що бренить?
— Любий жайворон дзвенить.

К. П.

Тарас Г. Шевченко

ТЕЧЕ ВОДА З-ПІД ЯВОРА...

Тече вода з-під явора
Яром надолину.
Пишається над водою
Червона калина.
Пишається калинонька,
Явір молодіє,
А кругом їх верболози
Й лози зеленіють.
Тече вода із-за гаю
Та попід горою.
Хлюпощуться качаточка
Поміж осокою.
А качечка випливає
З качуром за ними
Ловить ряску, розмовляє
З дітками своїми.

Тарас Шевченко

ЛЮБІ ДІТОЧКИ!

В березні українці на всьому світі влаштовують память найславетнішого Сина України, великого українського поета — Тараса Григоровича Шевченка. Згадаймо й ми Його.

Т. Г. Шевченко дуже любив дітей, збирав їх коло себе, де б не жив, грався з ними, обдаровував їх. От і прослухайте одне оповіданячко, де про це написано.

Забуті гроші

Няня Оришка ходила по тихій вулиці київського передмістя Пріорок і гукала до всіх зустрічних дітей:

— Гей, дітлахи, дядько Тарас запрошує вас до себе на кватиру!

Дітям не треба було того двічі повторяти. Раз дядько Тарас запрошує, то діти раді всією душею. Хто не знає доброго дядька, що недавно наняв кватиру в одної міщанки! Його знають і люблять діти з цілої вулиці.

Коли він після обіду лягає спочивати в саду під яблунею, то завжди кличе дітей до себе на розмову.

— Сідайте, голубятка, о-тут біля мене! — каже він і ласкаво всміхається. — Розказуйте, що в вас нового. А може вам щось цікаве розповісти?

Цвіріньокають пташки, вітерець хитає вітами, дядько розказує, діти гомонять. Очі в дядька помалу-помалу плющаться, і він засипляє. Тоді діти навшпиньки виходять із саду, бо так попереду договорились із дядьком Тарасом.

Сьогодні, теплого недільного пополудня, він знову запрошує їх до себе. Діди знають: дядько дарма не запрошує.

— Ну, діти, не скоро знайдете такого другого дядька! — сміється хазяйка, розстелюючи по дворі свіжо скощену траву. Накупив для вас стільки ласощів, що ледве доніс до кватири.

А дядько Тарас уже виходить з кімнати з великою торбиною подарунків. Його очі по-дружньому всміхаються до дітей і сам він сяє з задоволення.

— Сідайте, любі, о-тут на землі. Я попрохав тітку, щоб підмостила нам свіжої трави. Ось вам яблука, грушки, бублики, пряники, цукерки — їжте та не переїдайтесь. А де тітка Оришка? Не можна без тітки Оришки — це вона вам такого надбала..

Тітка Оришка сміється.

— Не я, а ви, Тарасе Григоровичу! Та це ж за ваші гроші!

— Які там мої, коли я про них забув! — жартома відповідає Тарас. І він розказує дітям, що це сталось тоді, коли в нього не було й шага при душі, так що довелось позичити десять копійок у хазяйки. Він передав тітці Оришці прати свої сорочки й носові хусточки. Оришка, розбираючи білизну, найшла два вузлики на кінчиках хусток. У тих вузликах були гроші, двадцять вісім рублів.

Дітям страшно подумати: аж двадцять вісім рублів! Це ж цілий скарб! І про них дядько забув! І треба було аж тітки Оришки, щоб їх найшла віддала дядькові... А дядько сказав: Все одно вони мов не мої! Угощу за них моїх малих друзів, дітей. Нехай знають, що Тарас Шевченко любив дітей!"

Діти поїли всмак. Почались забави, скоки й веселощі. Усе подвіря заходило ходором від такої дитячої втіхи. Дядько Тарас радів і грався разом із дітьми. Розгулявшись, він не видержав і послав по нові ласощі. Незабаром перекупка привезла повний візок запашних овочів і солодкого печива.

На подвірю стало тісно. Всі перенеслись на недалекий вигін, поросли пухкою травою. Не видержали й старші, пішли подивитись, як угощає Тарас своїх гостей. А він бавився з ними, жартував, сміявся.

Так любив дітей найбільший син України, Тарас Шевченко. **Р. З.**

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

У нашій хаті

Влаштовуємо мешкання

До Редакції Нашого Життя:

Перш за все даруйте, що я звертаюся до Вас в особистій справі. Я певна однак, що моя справа буде цікавити більше жінок які на ново влаштовують свою хату і мають, так як я, багато проблем до вирішення. Це дає мені відвати написати до Вас.

Я недавно одружилась. Мій чоловік американець українського походження — а я щойно три роки тому приїхала до Америки. Ми обоє мали трохи прискладаних грошей і купили собі хату — а тепер хочемо її влаштувати. І тут саме мені потреба Вашої поради. Я хотіла би щоби наша хата виглядала по українськи — а мій чоловік каже, що в Америці хата мусить бути американська і коли ми влаштуємо її інакше, як усі мають, то люди будуть із нас сміятися. Тому пишу до Вас і прошу Вас, порадьте мені в тому. Чи справді не можна сполучити американського мешкання з українськими прикрасами? Чи така сполука дасть якусь таку мішанину стилю, що можуть люди з нас насміхатися?

За час мого побуту в Америці я мешкала в зовсім американській хаті і все хотіла внести тут щось свого. Часто у сні я бачила хату моїх батьків, а в ній колишню свою кімнату: цвітистий килим на долівці, мережані завіски на вікнах, під стіною тапчан вкритий народньою тканиною, над ним невеличкий гобеліновий килим а вище образ Богородиці, прикрашений вишиваним рушником — а на тапчані багато — багато вишиваних подушечок. Роки — довгі роки вже минули, як я покинула рідну хату — але цього образу не можу забути і тужу за тим середовищем так, як тужу за Рідним Краєм.

Тому нині, коли я маю влаштовувати свою хату, мені дуже трудно погодитись із чоловіком, що моя хата в Америці мусить виглядати інакше і що все, що я внесла б у неї українського, буде виглядати смішно.

Я буду щиро вдячна, як мені допоможете вирішити це питання та згори дякую Вам за Вашу ласкавість.

Ваша Олена С.

Дорога Пані Олено:

Ваш лист та питання яке Ви в ньому порушили буде напевно цікавити більше жінок, тому ми рішили відповісти на нього в часописі. Влаштування хати, це один із наймиліших клопотів кожної нової родини — а зокрема кожної жінки, на якій лежить головна відповідальність за зміст і вигляд хати. Особливо коли Ви влаштовуєте нову хату і маєте можливість вибору предметів, які відповідатимуть Вашому естетичному смакові та душевним прагненням — треба над тим глибоко призадуматись.

Ви не згадуєте нічого про те, як виглядає Ваш дім, але ми певні, що так як більшість американських домів, він побудований так, що на долині під ряд три або чотири кімнати: гостинна, їдальня і кухня, а на горі спальня і купальня. Цей розподіл кімнат — інакший спосіб влаштування мешкання — відмінний від того, що до нього Ви звикли були в Европі. Це й мабуть мав на думці Ваш чоловік, коли казав, що треба Вам хату влаштувати по аме-

Коминок у гостинній, прикрашений українською керамікою

риканськи — згідно з тутешніми звичаями та принятими формами, які технічно достосовані до самої побудови дому.

Візьмім приміром першу кімнату, що у Вашому домі мусить бути гостинною. До неї Ви входите прямо знадвору, в ній приймаєте гостей — а рівночасно вона мусить бути перехідною кімнатою для всіх домашніх — бо з неї ведуть внутрішні сходи до горішніх кімнат.

Тому ця кімната мусить бути так влаштована, щоби відповіла вимогам гостинної — була репрезентаційною кімнатою — а рівночасно мала як найменше меблі та багато вільного простору посередині, щоб не зупиняти постійного руху.

Для тієї кімнати добре надасться американський комплет, що складається з мягкої софи, двох великих фотелів, малого столика на радіо, та низького прямокутного столика на каву. Комплет такий є практичний, доцільний — і гарний. І в тому треба признати рацію Вашому чоловікові.

Але меблі тільки скелет кімнати — викінчення творять декоративні предмети що наявно виказують смак, замилування та культуру її мешканців. Всі ті дрібні предмети, якими Ви прикрашуєте вікна, стіни, коминок, та меблю, це саме ті елементи, що надають Вашій хаті індівідуального виразу і змісту. Це вже завдання жінки. — І тут саме Ви маєте можність надати Вашій хаті своєрідного характеру, зробити її зрозумілою, близькою і рідною для Вас, а рівночасно оригінальною, гарною і цікавою для чужих.

Коли приглянетесь ближче пересічній американській хаті, то завважите, що дуже часто є в ній декоративні предмети з різних країн, найбільше з Китаю, Японії. Персії, а також з Італії, Швеції, Франції і т. п. Хінська чи японська кераміка, філіпінські чи італійські мережива, перські чи турецькі килими надають американській хаті того міжнароднього характеру — а водночас питомо-американського змісту.

Українці — зі своїм високо розвиненим нахилом до декоративности, що дав свій вияв у прекрасних виробах народньої творчости: кераміка, дереворізьба, вишивки, ткацтво та килимарство — не тільки можуть впроваджувати ті предмети, як прикраси до своїх мешкань, але вони можуть бути певні, що своєрідним способом прикрашення хати вони викличуть подив і захоплення серед чужого окруження — та знайдуть багато таких, що схочуть їх наслідувати. Очевидно, що впроваджування тих елементів мусить бути уміле й зі смаком і саме про це напишемо Вам другим разом. А тепер для прикладу подаємо Вам фрагмент із гостинної кімнати п. П., де Ваш чоловік зможе побачити, як прекрасно виглядає українська кераміка на американському коминку — і він напевно погодиться з Вами і захоче й собі так хату прибрати. **Стефа.**

Зима на переломі

Творці моди вже працюють напружено, що то випустити нового на конфекційний ринок? Вже обдумують моделі, випрацьовують весняну „лінію" Ще її не видно й не чути. Але вже можемо помріяти, пе ре. ортаючи в думці нашу шафу з одягом.

Щоб бодай частинно дорівняти багатим чепурухам, треба кожного нового сезону видати багато грошей. Тогорічна гардероба громадиться в шафах. Багато з неї вже непридатного. Як тут обстати, щоб не нагромаджувати „лахів"?

Насувається думка чи не добре було б придбати цього сезону таку одіж, що не тільки булаб модна кроєм, але відрізнялась чимсь питомим від масової, а рівночасно оригінальністю звертала на себе увагу? Мода дуже часто сягає за помислами до різних народніх строїв. Чому тоді нам не використати нашу народню ношу, як узір до моделів? Грецька королева вбирається в стилізований народній стрій і її світлини в тому вбранні є прекрасним доказом, як можна лінію ноші получити з модою. Шляхотна лінія грецького народнього вбрання, як і нашого українського не може зіпсути модного вбрання. Стилізація народньої ноші і в нас не є новиною. Не тільки в краю пробували й переводили це за починам часопису „Нова Хата" Але й канадійські українки влаштували в 1936 р. у Торонто показ стилізованих моделів, за почином пп. Євгенії Кухтової й Івгенни Вахнової. Виведено ряд гарно стилізованих моделів. Також у ЗДА п. Олена Лотоцька виводила в 1945 р. ряд стилізованих моделів у Міжнародньому Інституті в Филаделфії.

Нещодавно відбулися два цінні покази народнього вбрання. У вересні перевела це Ліга Американсько-Української Молоді в Ню Йорку, а в листопаді Союз Українок Америки на своїй конвенції у Филаделфії. Оба покази вивели різнородні типи народнього вбрання. Чи не можна б багато дечого приноровити до нашого щоденного одягу? Чому не використати цієї краси, що збережена традицією віками на рідних землях? Чому не придбати бодай одної стилізованої сукні?

Візитова сукня стилізована на полтавський лад може заступити конфекційну і викличе враження небуденности. Крій подільської полотнянки, як вимріяний для легкого весняного плаща. Гуцульський киптар, розшитий волічною, прекрасно може заступити модний „таппер" Гладка спідничка й вишивана шовкова блюзка, разом із таким киптарем, дадуть у цілості оригінальний стрій. що зверне увагу кожного чужинця. Можливості є безмежні. Треба тільки трохи охоти, трохи часу на обдумання.

Треба однак до стилізації народнього строю підходити дуже обережно. Не треба думати, що стилізована сукня повинна бути багато вишита. Це було б зовсім помилкове. Важний є крій і прикраса у гармонійній сполуці. Вишивка має тільки прибирати. а не обтяжувати шовку чи вовни.

Отже обдумаймо плян! Першою спробою нехай буде вишивана блюзка. яка нам мусить статись. В пізніше вже може бути легкий костюм із сирого шовку. або полотняна суконка на літо. Приступаймо до діла!

Орися.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Українська вишивка

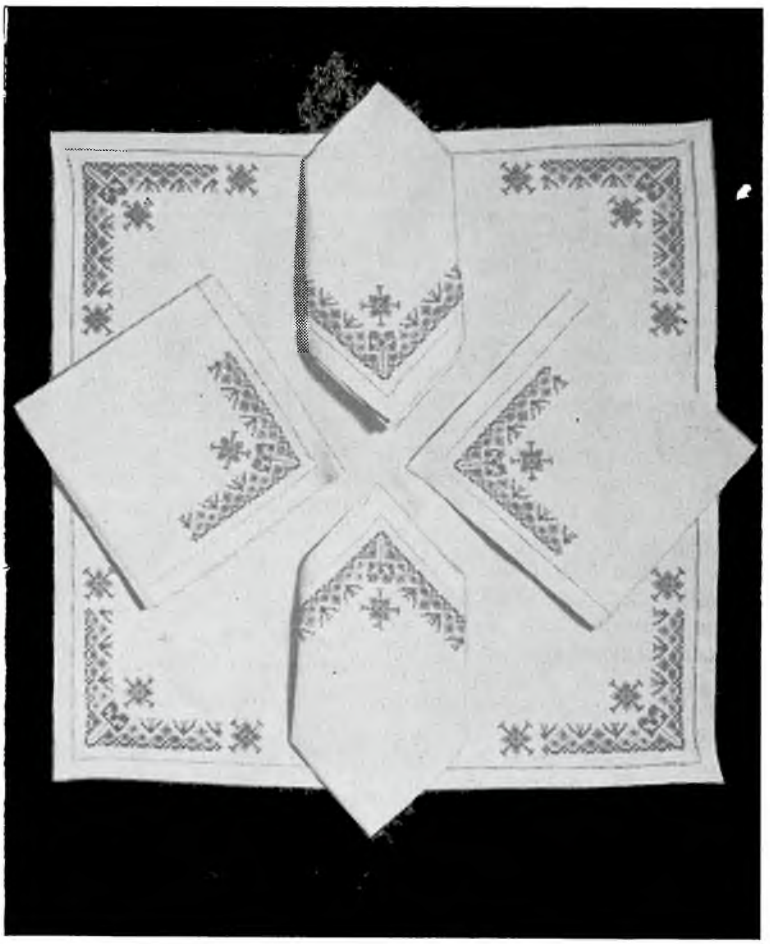

ВИШИВАНИЙ НАСТІЛЬНИК ІЗ СЕРВЕТКАМИ

Невеличкий настільник надається добре на дарунок. Можна вишити його доволі скоро при помочі кожного вузького взору, до якого випрацюємо кут.

Настільник має 17 інчів у квадраті і є з тонкого ірляндського полотна, обведений вузьким рубцем. Вишивка виконана по канві і уміщена в чотирьох рогах настільника.

Серветка має 12 інчів у квадраті. Вишивка уміщена тільки в одному розі серветки.

Світлив **О. Михалюк**

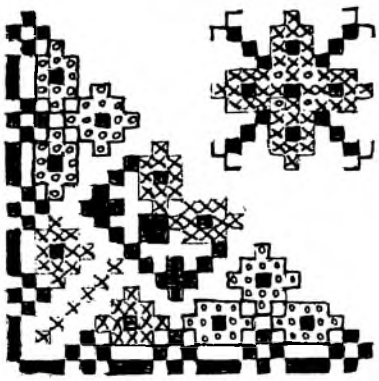

Взір до настільника

Буковинський взір, виконаний хрестиками. Краски: чорна, червона ч. 321, зелена ч. 905. Зелений колір можна чергувати з синім ч. 798.

СТАРАННЯМ ОКРУЖНОЇ РАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ У ФИЛАДЕЛФІЇ, ПА.

відбудеться

в неділю, 4. березня, ц. р.

В САЛІ YWCA—2027 ЧЕСТНАТ ВУЛ.

Вечір Українського Фольклору

ПОКАЗ НАРОДНОЇ НОШІ з усіх земель України

НАРОДНІ ПІСНІ у виконанні артисток:

ІННИ ЧЕРНЯХІВСЬКОЇ ВЕРОНІКИ ЦЕГЕЛЬСЬКОЇ

НАРОДНІ ТАНКИ у виконанні

ГРУПИ ТАНЦЮРИСТІВ "СУМУ" під проводом МИРОСЛАВА СОЛТИСА

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

Природнім ходом справ будні в році численніші, як святкові-празникові. І по закону Божому так годиться. Отже хоч би з цієї причини слід призадуматись, як нам прохарчувати нашу сімю в ці будні ранньої провесни.

Свідома та відповідальна мати все знайде час, хоч яка в неї трудяща днина, та розваже, що найкраще слід купити та зладити, щоб харч був повновартний. Тепер, на провесні, конечно є звернути більше уваги на приладжування страв. Це час, коли дітвора виснажена, а й працюючий нарід не почуває себе надто добре. Брак апетиту в тій порі це дуже часте явище. Окрім того велика скількість харчів пролежала у сховищах від осені і втратила свою свіжість. Хоч на ринку появляються свіжі продукти з інших частин краю, але вони через високу ціну не завжди є доступні.

Отже треба нам наші страви старанніше приправити та хоч трошки причепурити. Буває часто, що й надто багато часу тут не потрібно, а тільки трохи більше уважливости з нашої сторони. Це не лише поговірка, що „слинка тече з рота" коли побачимо щось запашного та на вид апетитного. Наприклад зявляється на столі така собі звичайна бараболька, але в вогнетривалій мисці запечена, румяно-запашна, ще й із грибками й цибулькою приправлена. Очі бачать, ніс нюхає, слинка тече, а уклад травлення вже витворює більшу скількість соків і є готовий прийняти нову страву. Є вже й охота засісти до стола, як дітворі так і дорослому. Апетит — неначе в голодного вовка!

Усім нам відомо, що жінка обтяжена під цю пору аж надто рі нородними обовязками. Усі вони не терплять проволоки, всі втискаються один поперед другого, щоби попасти на чергу. Тому й не можна вимагати від господині, щоб вона мала час на обчислювання кальорій та скількість потрібного білка чи мінеральних солей.

Однак розважна жінка не харчує своїх рідних припадково, як це кажеться на ходу, а може й на бігу. Розважмо, що в цей спосіб виконаний обовязок нераз нас дорого коштує. Наприклад скоро й доривочно зроблений закуп напевне обійдеться дорожче. На скоро ведене харчування прийдеться переплатити здоровлям, часом навіть і по якомусь часі. Хвилево зароблений чи заощаджений гріш напевне прийдеться нам віднести в лікарню чи аптику. Підійдім до справи розважно, а тоді знайдемо причину недоладу в її зародку.

Наша родина мусить знайти в харчах усі складники, потрібні організмові, щоби він міг розвиватися, виконувати свої чинности та працювати. Це засада, що її признасть кожна мати й господиня. Друга — така ж неспірна й реальна — це те, що чим більш різнородне наше прохарчування, тим більша можливість для нашого організму все те потрібне знайти для себе.

Найчастіші недостачі у прохарчуванні зустрічаємо під оглядом вітамін та мінеральних солей. Тут слід використовувати городину й овочі. По можности зуживати це у свіжому стані, не намочувати довго в воді, а тільки сполокати.

Натомість під оглядом калоричним часто змушуємо непотрібно наш організм до надмірної праці, споживаючи надто багато мучних та товстих страв. У теплішому підсонні кількість цього складника мусить бути ограничена. Бо ж втрата тепла є значно менша, як у холодному чи умірковано му кліматі.

Надмірне споживання кілька разів денно мясива є теж непотрібне, а навіть шкідливе. А мясо — це один із найдорожчих харчів, що обтяжує наш буджет. Заступити його можна в деякі дні сиром або яйцями.

Належно поставлене прохарчування родини, ведене з певним пляном, принесе нам неоцінені користі. В першій мірі рідня втішається здоровлям, а наш буджет певною рівновагою. І не буде тоді дивогляду, що при великому виборі харчів нераз наша дитина недоживлена, як це часто стверджують лікарі.

Н. Костецька

Омлет із сиром

Омлет
¼ фунта свіжого сира
3 ложки сметани
ложочка приризу
дрібка соли

Втерти сир із сметаною й сіллю. Вимішати з січеним приризом і помастити омлет. Звинути, вигріти хвилину в рурі і полити квасною сметаною.

Запікана бараболя

1 фунт бараболі
1 ложка товщу
½ фунта печеричок
2 ложки зеленої січеної салєри
1 цибуля
3 яйця
¼ літри сметани

До запікання:

1 ложка муки
1 ложка товщу

Бараболю помити, посолити і зварити в лушпинці. Прохолодити, почистити і покраяти в платки. Печерички почистити, покраяти, додати товщу, січеної салєри і цибулю. Прикрити посудину, нехай душиться на слабому вогні. Розколотити сметану з мукою, залляти грибки і раз заварити. Яйця зварити на твердо і покроїти в кружки.

Вимастити товщем огнетривалу миску, укладати в ній бараболю, зверху верству яєць і знову бараболю. Усе залляти грибками, запекти у печі на 350° через 30—40 хвилин.

Молочко кармелеве

4 яйця
1 літра молока
4 ложки цукру
1 ложочка плинної ванілії

На кармель:

2 ложки цукру
2 ложки води

Розбити старанно яйця з молоком, додати цукор і ванілію. Окремо спалити цукор на ясний кармель, залляти водою і додати розбите молоко. Все добре вимішати, налляти в чашки і вставити до посудини з водою. Варити 15 хвилин від часу кипіння. Вибрати з води, прохолодити і в чашках подавати.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Remarks of Honorable H. Alex. Smith of New Jersey

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES WEDNESDAY, JANUARY 8, 1951

Mr. Smith of New Jersey. Mr. President, ever since it was my privilege to visit the Ukraine DP camp in Germany in the summer of 1947 and to talk with the leaders there of the Ukrainian insurgent movement, I have been profoundly interested in Ukraine and the great courage of its people who have consistently resisted the totalitarian dictatorship of Soviet Russia.

In this connection I wish to call the attention of the Senate to an article written by Dr. Lev E. Dobriansky, professor of Georgetown University and president of the Ukrainian Congress Committee of America, on the timely subject of "Tactics, Not a Strategy, of Freedom," which appeared in the January 1, 1951, issue of the Ukrainian Bulletin, a publication of the Pan-American Ukrainian Conference.

This article contains certain concrete proposals for American policy toward Soviet Russia. I am sure all Senators will find these proposals interesting and challenging, and will admire the spirit which motivates them.

All who read this article will join sympathetically in its tribute to the courageous leadership of the late Gen. Taras Chuprynka, commander of the still very active Ukrainian Insurgent Army (UPA) which operates politically and militarily behind the Iron Curtain. All believers in freedom suffered a loss when General Chuprynka fell in battle with Russian MVD troops on March 5, 1950, in Western Ukraine.

When word of his death was recently received by the free world, his loss was mourned not only by Ukrainians but also by Lithuanians, Croats, Slovaks, Poles, Hungarians, Georgians, Latvians, Cossacks, Turkestans, and many others who have known intimately the general cause for which he fought, and for which his Ukrainian Insurgent Army is still courageously fighting.

The people of America and the peoples of the free nations, who today are building our strength to preserve peace, cannot but be inspired and reassured by the heroism of these fighters for freedom behind the Iron Curtain for whom there is no peace.

I ask unanimous consent that this commemorative statement by Dr. Dobriansky be printed in the Appendix of the Record.

There being no objection, the statement was ordered to be printed in the Record.

What Every Club Member Should Know?

Contact with the national organization offers to the members of a local club new and stimulating friendships with women whose vision and interests extend beyond local horizons and large opportunities, through organized effort, for service in the community, the nation and the world.

The purpose of a Junior Club in community is to bring together young women in an organization where they can use their enthusiasm to benefit themselves and their community by promoting its civic, cultural, educational and social welfare.

All the best qualifications for an officer of an organization should be embodied in its President. The responsibility for the success of a Junior Club and its growth in service rest upon her shoulders. She should plan her meetings with care, but should never dominate the group. A President who is just taking office will select her committees and relay to them their respective duties, as she is an ex-officio member of every committee. With efficient committees selected, her duties as President should bring about a pleasant association with every member of the club. If there are cliques in the club, the President should be no part of any of them. She is the leader for all members. Her suggestions to the other officers relating to their duties should be tactful but definite. A monthly executive meeting serves as a useful check on the progerss of the club's work. The President should give the officers every possible aid, but she should not assume their responsibilities. All meetings should begin and close on time. New members should be greeted by the President and made to feel at once that they are part of the club. A new President of an existing club does not begin an entirely new regime, but carries on any valuable work of her predecessor.

A good club member learns about the policy and purpose of a club before joining.

Attends all meetings and is on time.

Pays her dues promptly, with the knowledge of the big return on her investment.

Gives her loyalty to the officers and fellow club members, and to all club projects.

Knows the constitution and by-

laws of her club and cooperates with them.

Is willing to represent her club whenever needed at various meetings and to bring back an excellent report.

Is willing to contribute her talents to her club. To serve on a committee.

Accepts an office when she feels qualified to do so.

Expresses her opinion on an issue in the meeting during discussion, and not after decision is made.

Committees sometimes fail because: Details are boring. Your members are interested in plans and action. Small items can be left in the hands of a member for personal decision. Don't waste your committee members' time. Don't give up—give in! Don't hold out for your own viewpoint until the others are disgusted or lose interest. Give in on secondary points to gain cooperation. Go along with the majority. You can accomplish nothing alone. Give everybody a job. "Everybody wants to get into the act," as Durante says. Secure newspaper publicity and be sure to mention all those who are active and have assignments. We're all human enough to like seeing our names in print and getting credit for the work we do. Don't leave anyone out.

"BE A MEMBER—GET A MEMBER."

(From GFWC publications).

ACTIVITIES OF UKRAINIAN JUNIOR LEAGUE BR. 52

Since the beginning of the year, with the installations of the new officers, Branch 52 of the UNWL has indeed been very active.

During the Ukrainian holidays, in January, a group of members went caroling and the reception accorded them by the people visited, was very gratifying. The venture was immensely successful, in fact, so much so, that it is hoped to continue it in the years to come.

Bingo Parties held at UNWL Headquarters on Jan. 25 and Feb. 23, had nice turnouts of members and some of their friends. Coffee, tea, and cake, baked by the members were served.

March 16 at 7 p.m. has been set aside for a **White Elephant Sale** to be held again at the UNWLA Headquarters. This is something new for Branch 52 members and the enthusiasm shown cannot but insure success. There will be new and used household articles on sale at low prices. Take advantage of this opportunity and don't fail to attend. A record crowd is expected!

Stephanie Wochok.

Anne Strykowsky

The Weaving Stitch

(Also known as the Counted Running and Pattern Darning)

To a swampy lowland region in Ukraine called Polissya and to the region around Kiev, capital of Ukraine, we are indebted for some charming examples of this stitch. There it is worked in true red for Polissya and red-bordering-on-maroon around Kiev.

You will like this stitch because it's easy to do once you have your first row in and because it gives a very fine and truly woven-like appearance. The latter fact makes it especially appropriate for small articles. When working the counted running stitch use your embroidery (Long Eye) needle and a two or three strand thick embroidery thread.

If design you have chosen is a narrow one and you would like to broaden it, repeat each row of stitches two or three times. Your work will then look squarish like the patterns below. On the other hand if you want a very fine effect, stitch in the first row according to the graph, reverse your material and your graph-picture and then stitch in the next block. The second drawing above illustrates the second.

The designs a, b, c, etc. will help you get started. They are meant to be worked in red. Now go to it and let me know how you are coming along by sending me a line or two — % SUA.

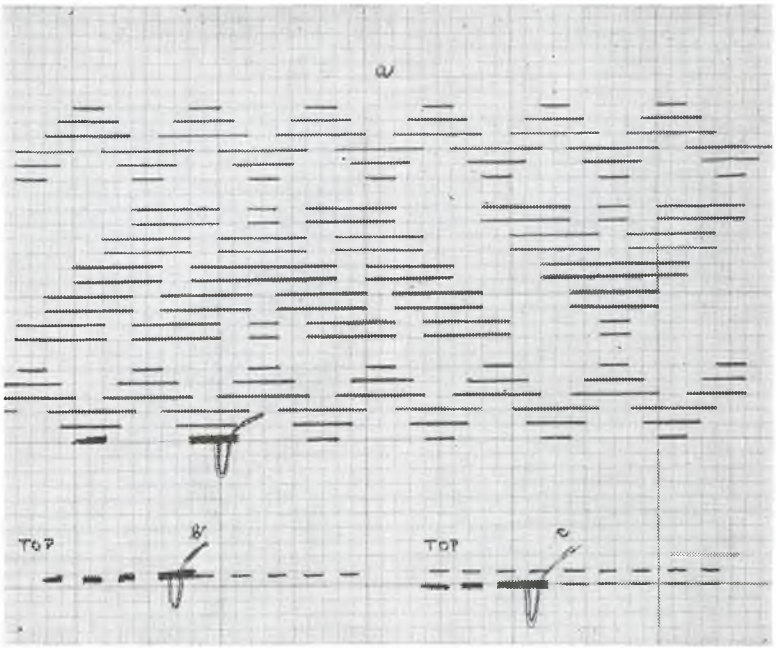

a) Sample design of the weaving stitch; b) fasten thread at the right hand side of your material, and working toward the left, pick up and skip four threads of the material until you reach the other end; c) turn the cloth upside down. The needle is once more on the right hand side.

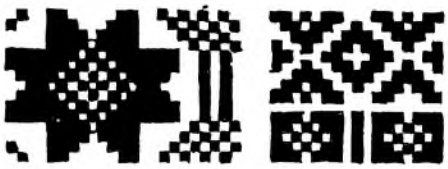

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.Й. США.

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Зміст і форми діяльности жіночих організацій

Із поданих передше завдань жіночої організації виходить, що діяльність треба повести в таких напрямках:

а) підготова жінки до її обовязків як матері й господині та її фаховий вишкіл.

Як ми вже передше ствердили, материнство й домашні обовязки жінки вимагають відповідного знання. Цю потребу зрозуміли вже державні народи і включають засади ведення домашнього господарства у програму жіночих шкіл. Ми ж повинні переводити цю підготову при помочі фахових курсів. Вишкіл ведення домашнього господарства і догляду немовлятка може бути поставлений солідно при допомозі фахових сил — лікарів, гігієністів, вчительок дом. господарства.

Друга важна справа — це фаховий вишкіл жінок, що повинен їм дати звання. В першу чергу вказаним було б вишколити жінок у специфічно жіночих фахах, яких передумовою є природне покликання жінки. Це є виховання немовлятка, незвичайно корисне звання, що відповідає природі жінки та приготовляє її до обовязків у власній родині. Спорідненим званням є мед-сестра, що має таке широке приміщення при догляді хворих.

Сюди належать також фахи, що випливають із природних завдань жінки, домашньої господині. Це є вишкіл готелевого й ресторанного персоналу, господинь для гуртожитків, дитячих захистів, харчівень, таборів, осель і т.д. Це незвичайне вдячне поле праці для жінок із організаційним хистом.

Велика галузь жіночого звання це виховні фахи. Садівнички, вчительки, інструкторки для організацій молоді та дитячих або юнацьких таборів, вакаційних осель, тощо.

Колосальну різноманітність виказують мистецько-ремісничі фахи — кравецтво, вишивкарство, виріб ляльок, квітів та інших галантерійних дрібничок. Для нас особливо важне вишивкарство. Ми мусимо плекати питоме нам народне мистецтво та ширити на далекій чужині пропаганду нашої культури.

Окрему галузь становлять бюрово-купецькі фахи, в яких жінка виявляє себе дуже

Закінчений етап

Комітет „Мати й Дитина" при СФУЖО з задоволенням завершує один етап своєї праці. Намічене Комітетом переселення вдів і сиріт із Европи вже на укінченні.

Як знаємо, після світового конгресу п. Ірина Павликовська відбула ряд віч по містах Америки й Канади, де зібрала фонд для цього переселення. Звідомлення зі збірки, появилось у нашому часописі, а також про хід переселення ми неґаз інформували наших членок. Акція тривала 14 місяців. Для переселення урухомлено переходовий захист у Филаделфії. Крізь нього перейшло 38 родин, що тепер уже почали нове життя на новій землі.

Без реклями й розголосу зробило зорганізоване жіноцтво велике діло — переселило біля сотні осіб, в деяких випадках матерей із 2—3 дітьми або старенькими родичами. Всі вони тепер уже забезпечені власним мешканням і працею, вдоволені, що розпочали нове життя і мають змогу виховувати і вчити дітей. Підчас вакацій діти проводили час на літньому майданчику, який провадила відома спеціялістка дошкілля Марія Юркевич. Від жовтня 1950 діє там же дитячий садок під проводом п. Віри Шпаківської.

Переселення на ашуранси, виставлені Комітетом „Мати й Дитина" вже закінчилося. У тому ділі виказав велике зрозуміння ЗУАДК, що його формально переводив. Ашуранси вдів були звільнені від формальної оплати, а тільки стягнено фактичні кошти переїзду з пристані до Филаделфії. Підтримку у вишукуванні праці для вдів дав відділ „Самопомочі" у Филаделфії та Інтернаціональний Інститут. Одначе найвидатнішу поміч поніс Союз Українок Америки. Старанням його членок переведено віча п. І. Павликовської, обладнано захист і придбано ще додатково поважну суму гроша.

Одначе діло переселення ще не закінчене. Залишилися ще вдови в англійській зоні Німеччини, що були призначені для переселення до Канади. Та і в інших зонах на скитальщині є ще багато самітних жінок і сиріт. Великою проблемою є дівчата з нешлюбними дітьми — оті жертви воєнних дій, що їх уже погоджуються приймати поодинокі держави.

Ми знаємо, що переселенням займається успішно ЗУАДК і Український Катол. Комітет. Та в деяких трудніших завданнях й вони потребують голосу й піддержки зорганізованого жіноцтва. І це завдання своїть тепер перед нами.

Австралія святкувала врочисто 50-ліття своєї державности. У ювілейному поході брала участь українська група. На чолі її — п. Галя Демчик, заст. міс України. Організацією жіночої групи займалося ОУЖ в Австралії

зручною. Це є звання стенографки й машиністки та перекладниці з чужих мов.

Не згадуємо тут окремих галузей, в яких жінка починає успішно пробиватися та займати своє місце поруч із мужчиною Це є лабораторійно-хемічна та журналістична ділянка. Для широкого загалу цей вишкіл нелегко доступний та вимагає особливих здібностей. Але не слід його тратити з очей та заповнювати також — коли можна — цю прогалину.

Жіноча організація на еміграції повинна подбати про підготову жінки до своїх природних завдань та для свого звання. Воно потрібне, як для кращого збереження національної субстанції так і для здобуття становища на новому поселенні. По повороті до рідного краю зможуть ці жінки стати корисними членами суспільства та включитись у процес державного будівництва. Повернувшись корисними фахівцями на рідну землю, зможемо відплатитись рідному краєві за той час, що ми провели на чужині, покинувши його во время люте.

б.) Опіка над матірю, дитиною й самітною жінкою.

У державних народів існує для тих справ окреме законодавство. В наших умовинах треба розвязати її дорогою суспільної самопомочі. Опіка обіймає моральну й матеріяльну сторінку. У першу чергу слід памятати про створення пошани для жінки й педесталу для материнства і це наставлення послідовно вщіплювати. Якщо йде про матеріяльну сторінку, можна її розвинути через порадні, заведення, захисти, дитячі садки, тощо.

в.) загально-суспільна громадська праця.

Жіноча організація не може обмежитись до чисто жіночих справ. Жіноцтво є частиною національної спільноти, співпрацює з іншими громадськими організаціями, координує разом із ними свою діяльність та включається в загально-суспільні акції. Тому жіноча організація є до певної міри школою громадської активности для своїх членок. Тут кожна членка привчається до офіційних виступів, до ведення зборів чи книг, тут вона набирає організаційного досвіду й переводить самостійні завдання. Жіноча організація постачає суспільству активних працівниць. Член жіночої організації — це активна громадянка з широким ясним поглядом на суспільні справи, завжди готова станути до праці там, де цього вимагає потреба. Ідеал нашої жінки — це сполука жіночих та материнських прикмет із прикметами активної патріотки.

Із того всього бачимо, що засяг жіночої організації є дуже широкий. Ясно, що переводити всі завдання в практику можна при особливо пригожих умовинах Та коли будуть охочі до праці з ясним усвідомленням ваги цієї роботи, можна мати колосальні осяги. Треба закативізувати всіх жінок — і старших, відомих громадянок, що послужили б своїм досвідом і молодих із запалом до праці, карних і обовязкових. Треба їх багато, щоб, коли відійдуть одні, на їх місце доскочили інші без затримки діяльности.

При цьому відчувається потреба жіночого журналу та фахових підручників із усіх цих ділянок. Як бачимо — роботи дуже багато, а зроблено мало. Одначе спільними силами подолати її мусимо, якщо не хочемо почути колись закиду за те, що могли зробити, а не зробили.

З. М.

Цією статтею закінчується огляд завдань жіночої організації, надісланий нам із Аргентини. Звертаємо увагу всіх жінок, чинних у громадській праці — на думки молодої авторки та її висновки. Добре було б насвітлити те питання ще з іншого боку а також доповнити поодинокі твердження своїм досвідом. Це конечне, коли маємо прочищувати пересуди суспільства та накладати нові напрямні.

КОМІТЕТ „МАТИ Й ДИТИНА"
у Филаделфії
— переніс —
від 1. березня 1951 р.
СВІЙ ДИТЯЧИЙ САДОК
при 525 Columbia Ave.
Philadelphia, Pa.
Діти мають цілоденну опіку й харч!
Фаховий педагогічний провід.

У ВИСЛІДІ ЗБІРКИ

Збірка на цілі СФУЖО, проголошена в попередньому числі, дала слідуючі пожертви:

Ірина Павликовська складає 5 дол. і кличе на таку ж суму: Ірину Бонковську в Девон, Па. Марію Чопик у Филаделфії і Ірину Качанівську в Бетлегем, Па.

Кекилія Гардецька складає 5 дол. і кличе на таку ж суму: Людмилу Івченко в Ню Йорку, Віру Кос у Гвельфі і д-р Софію Парфанович у Детройті.

Стефанія Пушкар складає 2 дол. і кличе на таку ж суму: Наталю Костецьку, Пеолі, Па., Марію Данилович, Вест Гейвен, Конн., д-р Софію Смішко, Филаделфія.

Лідія Бурачинська складає 2 дол. і кличе на таку ж суму: Савелю Стечишин у Саскатуні, Анастазію Кочан у Джоліет і Марію Семенину в Натлі.

СВЯТО СТОЛІТТЯ

Централя Українок Канади, згуртована при КУК-і підготовляє на день 11. березня величаве свято 100-ліття народин Н. Кобринської. Вже появилась програма-альманах, що обіймає доповіді голови СФУЖО Олени Кисілевської, голови Союзу Українок Канади Ольги Войценко, програмові вірші Уляни Кравченко й „Грішницю" Лесі Українки. Про подробиці свята ще немає відомостей. Підготовляють їх найкращі мистецькі сили Вінніпегу, декорацію сцени перейняв мистець Мирон Левицький. Свято звеличає своєю приявністю сеніорка нашого жіночого руху — Олена Кисілевська.

Заклик Централі до жіночих осередків — відсвяткувати це свято, дав уже належний відгук. Дня 25. березня відбудеться свято століття в новозбудованому домі УНО в Торонті.

МІЖНАРОДНЯ РАДА ЖІНОК

Міжнародня Жіноча Рада відбуває свій зїзд що три роки. У квітні цього року відбудеться це зібрання в Атенах, Греція. Канада висилає делегацію, зложену з чотирьох осіб.

Слід пригадати, що українки входили свого часу до цієї Міжнародньої Ради, як член. Через заходи польок усунено українок, як недержавну націю і від того часу ми вже не беремо участи в цих зїздах.

НАРАДИ МІЖНАРОДНЬОГО ХРИСТІЯНСЬКОГО РУХУ

На найближчий зїзд Міжнароднього Християнського Руху є запрошена з доповіддю п. Ганка Романчич із Канади. Темою її доповіді буде вплив жіночої творчости на громадсько-суспільні справи.

НАШІ ОБРАЗОТВОРЧІ МИСТКИНІ

У канадійській газеті „Бритіш Коломбієн" появилось інтервю з молодою українською маляркою Андріяною Стебельською. Вона — абсольвентка Краківської Академії Мистецтв, тепер працює в Канаді кельнеркою. Використала цю розмову на те, щоб зясувати репортерці окремішність українського мистецтва від російського та показати їй найцікавіші його зразки.

У річній виставці Мішігену взяла участь малярка п. Анна Бичинська з Анн Арбор. Зпоміж великого числа надісланих картин вибрано й її твір. Анна Бичинська відома в американському мистецькому світі як малярка, скульпторка та письменниця.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Централя СУА одержала лютім ц. р.

Річна вкладка і фонд організаційний:

Від.	1	Ню Йорк, Н. Й.	20.00	5.00
	5	Детройт, Міш.	20.00	5.00
	18	Джемейка, Н. Й.	20.00	5.00
	31	Детройт, Міш. (1949-50)		10.00
	35	Озон Парк, Н. Й.	20.00	5.00

Фонд Централі СУА від членок:

Відділ	1	Ню Йорк, Н. Й.	25.00
	5	Детройт, Міш.	35.00
	35	Озон Парк, Н. Й.	15.00
	42	Филаделфія, Па.	50.00
	48	Филаделфія, Па.	35.00

На вкладку до СФУЖО:

Відділ	1	Ню Йорк, Н. Й.	5.00
	5	Детройт, Міш.	10.00
	35	Озон Парк, Н. Й.	2.25
	45	Манчестер, Н. Г	4.00
	48	Филаделфія, Па.	10.50

Будівельний фонд СУА:

Відділ	1	Ню Йорк, Н. Й.	25 00
	15	Честер, Па.	10.00

Вкладки до Центрального Від. СУА:

Ів. Котовська, Пайн Біч, Н. Дж. 3.00
Іванна Михайлів, Бетлегем, Па. 3.00

Фонд Матері й Дитини:

Відділ 22 Шикаго, Ілл. 15.00

Пресовий Фонд Нашого Життя:

Відділ	1	Ню Йорк, Н. Й.	20.00
	5	Детройт, Міш.	58.00
	9	Миллвилл, Н. Дж.	5.00
	18	Джемейка, Н. Й.	5.00
	20	Филаделфія, Па.	10.00
	29	Вунсакет, Р. Ай.	3.00
	41	Фил. коляда членок	38.00
„	41	з похор. пок. Р. Кісь	27.00

Юлія Піщак, Ню Йорк, Н. Й. 5.00
Олена Ш. Дикан, Филаделфія 5.00
П. Марич збірка на поминках по бл. п. К. Пилипів, Филаделфія 5.00
Марія Марусевич, Н. Й. 3.00
Анна Йосик, Санисайд, Н. Й. 3.00
Анна Либа, Н. Й. 3.00
Ева Кобзар, Н. Й. 3.00

По 1.00: Марія Харамбура, Мар. Гарасимчук, Анна Васильців, Анаст. Хархан, Текля Дякович, Ольга Шуст, Анна Андрусяк, Текля Хома, Марія Баран, М. Балаш, Тетяна Солтисік, Текля Куницька, Марія Чума, Анна Кізима, Текля Данилюк, Дата Пазя, Марія Кукіз, Катер. Жупник, Євгенія Задорожна, Марія Вандзура, Юлія Децик, Ангела Банах, Марія Буцяк, Катер. Датків, Марія Струса, п. Боднар, по 50 ц.: К. Крупник, Анаст. Греськовнч.

Відновлені передпл. Н. Ж. прислали:

Марія Марусевич, Н. Й.	27
Павлина Панамаренко, Филад.	16
Анастазія Зепко, Акрон	15
Катерина Пелешок, Н. Й.	12
Відділ 29 Вунсакет, Р. Ай.	10
Юлія Шустакевич, Детройт, Міш.	10
Марія Ясінська, Детройт	9
Катерина Кобаса, Детройт	6
Ева Хомів, Бронкс, Н. Й.	6
Марія Буцяк, Манчестер, Н. Г.	6
Каролина Микитин, Вунсакет, Р. Ай.	6
Катерина Ярош, Филаделфія	4
Тетяна Костик, Филаделфія	4
Іванна Бенцаль, Ню Йорк	3
Павлина Будзол, Детройт	3
Марія Бабяк, Филаделфія	3

По одній передплаті: М. Дзісяк, Р. Крушельницька, Марія Кукіз, Марія Вандзура, Анна Снайчук, Укр. Міш. Ліга, Іванна Котовська, Анна Качор, Ангела Банах, М. Клепачівська, М. Ставнича, Розина Івасиків, Іванна Михайлів, Марія Хитра, Марія Семенина, М. К. Головінська, Ірина Козаченко, Анаст. Білецька-Федуняк, Софія Волчук, Олена Степаник, Олена Чабан.

Стефанія Пушкар, фін. секр.
Марія Бабяк, касієр

ЧЛЕНКИ ПИШУТЬ НАМ:

Дня 28. січня побувала я з чоловіком на величавому святі Державности, що відбулося в Вінніпегу. Користаючи з зустрічі з провідними жінками Канади, я обговорила з ними різні справи. Дуже мило вразило мене те, що канадійські жінки обєднались для відсвяткування 100-ліття народин Н. Кобринської. Союз Українок Канади плянує на другий рік відсвяткувати свій 25-літній ювілей.

З нагоди моїх відвідин зустрілась я також із п. Іриною Павликовською, що проживає покищо в Вінніпегу, але переноситься до Оттави. Там буде вкупі з головою Федерації, п. Оленою Кисілевською, працювати дальше для добра зорганізованого жіноцтва. П. Павликовська висловила на мої руки признання й подяку за успішне переселення вдів із дітьми, що вона його започаткувала в р. 1948. На її думку, постава Союзу Українок Америки в головній мірі уможливила це діло.

Ірина Козаченко,
секретарка Філії СУА
в Дітройті.

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛ.

На пресовий фонд „Нашого Життя"

Членки СУА завжди памятають про часопис „Наше Життя", який обєднує українське жіноцтво Союзу Українок Америки та обслуговує в культурній ділянці усіх нас українців, навіть поза границями Америки.

Дня 21. січня паство Іван і Катерина Кіт обходили 35-літні роковини свого подружого життя. Того дня зійшлось багато земляків до церкви, а потім на обід до парохіяльної залі, що його приготовила родина ювілятів.

З нагоди роковин панство Іван і Катерина Кіт зложили $10 і п. Анастазія Мордус $5 на пресовий фонд „Нашого Жит-

МИСТЕЦЬКИЙ ТАНОК

Під цю пору діють дві студії мистецького танку. — В Канаді почала працювати в середні 1950 школа Одарки Нижанківської, що веде дві кляси — дітей і дорослих.

У Ню Йорку діє вже другий рік балетна школа п. іма-балеріни Валентини Переяславець.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ“

зложили членки 5-го Відділу СУА в Дітройті:

По 3 дол. зложили: П. Будзол, А. Кільчицька, М. Бісяда, А. Наконечна, А. Касій.

По 2.50 дол. зложила А. Галишин.

По 2 дол. зложили: М. Пунда, К. Штельмах, А. Старик, П. Боднар, А. Хомяк, А. Патра, А. Левкович, П. Андрушків, П. Морозовська, К. Стасів.

По 1.50 дол. зложила А. Жарон.

По 1 дол. зложили: А. Бугай, А. Пиндик, Н. Гамера, К. Батожинська, Д. Геник, П. Стедкевич, П. Трайтурик, Т. Дідуник, Т. Гринчук, П. Кузик, М. Синчук, Г Лисак, П. Грудна.

Разом зібрано 58 дол.

ДІТРОЙТ, Миш.

Річні збори 23-го Відділу СУА

Річні збори Союзу Українок Америки, 23-го Відділу, відбулися 14. січня в залі при Мартин стр. Голова п. Ясінська відкрила збори і прочитала звіт із минулих зборів, який прийнято.

Далі збори вела вибрана для цього п. Батрин, яка покликувала урядничок до звітів. Контроля ствердила, що всі книжки товариства в найкращому порядку.

До уряду на цей рік вибрані п. Марія Ясінська, голова, п. Батрин, заступниця, п. Марія Черіба, секретарка, п. Марія Слупецька, фінансова секретарка, п. Євдокія Кахній, касієрка, п. Павлина Боднар, кореспондентка в товаристві, п. Анна Недвідь і Варвара Тащук контрольорки. Також вибрані як представниці: до філії СУА п. Павлина Боднар і п. Дудун, до Конгрес. Комітету п. Марія Черіба і п. Галина Дулка, до Федерації п. Марія Черіба і п. Євдокія Кахній, до культурних підприємств п. Тетяна Новак, Рузя Братусь, п. Павлина Боднар і п. Анна Недвідь.

Опісля членки заплатили вкладки і передплату на часопис „Наше Життя”

Приймаємо святочні оголошення і побажання в ціні поданій на 2-ій сторінці.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Продажа домашнього печива

24 Відділ СУА в Елизабет, Н. Дж., влаштував дня 10. лютого базар із продажжю домашнього печива. Базар відбувся в церковній залі церкви св. Володимира в часі ранніх відправ. Печиво випродано й успіх був замітний. Переведення цього базару спочивало в руках п. Марії Полечак, голови Відділу. Їй до помочі станули пп. Марія Грета, Марія Френкевич, Катерина Кобран, Анна Слободян Марія Процак.

Місцевий часопис „Елизабет Дейли Джорнал“ присвятив цій зустрічі невеличку згадку і помістив світлину згаданих пань. Відділ заповідає на весну відсвяткування свого 20-ліття.

СТ. ЛУІС, МО.

РІЗДВЯНА ВЕЧІРКА

Багато громадян української колонії в Ст. Луіс згадуватиме неділю, дня 21 січня, 1951, ще довгий час. А особливо довго згадуватимуть його членки 32-го відділу СУА ім. Ольги Басарабової. Бо в той день Відділ вперше виступив перед громадянством, вперше давав імпрезу для запрошених гостей, не лиш для своїх членок. І що найважніше, що цей виступ молодого Відділу (Відділ заснувався при кінці листопада 1950) був зовсім вдалий, так що зразу переконав всіх, яка то потрібна та корисна організація — Союз Українок.

Ця зустріч — була різдвяною вечіркою. У програму входив реферат про українські різдвяні звичаї, закінчений віршом Б. Лепкого “Різдво” та виступ маленьких дівчаток. Дівчатка в народніх строях відспівали дві колядки та говорили віршики. Мило було слухати, як щебетали маленька Мартуся, Христя, Ірця, Оля та Нюня. І коли вони говорили хором:

“Ми прийшли сьогодні, українські діти,
Щоб Ісусові малому наш поклін зложити” —

то так і здавалося, що маленький Ісусик витягає свої рученята та благословить наших дітей. І коли найстарша з них, пластунка Калинка говорила “На Різдво українським повстанцям”:

Ми просимо — прийдіть до нас сьогодні
Спочити та погрітися між нами,
Забудете повстанські дні холодні,
Потішитеся разом колядками.

Ми просимо — не погордіть Ви нами —
Бо ми із Вами серцем і душею,
Бо летимо сьогодні ми думками
Понад українською коханою Землею.

то на залі стало так тихо-тихесенько. І здавалося, що ось-ось відчиняться двері і прийдуть вони до нас: в засніжених кожухах, із крісами в руках. Та хоч і не прийшли вони, то всетаки усіх огорнув такий милий, такий гарний настрій.

Засіли всі до столів із білими скатертями, з вишиваними настільниками, з квітами та з горючими свічками, перевязаними синьо-жовтими стрічками. Пані з Відділу добре подбали, щоб підвечірок вдався, та вклали в нього немало труду.

Діти — всі в віночках, в стяжечках та в вишиванках — почали бавитися Подоляночки та Зайчика, та шукати в соломі, що вистелювала сцену — горішків та цукорків.

При кінці підвечірку хтось затягнув „Бог Предвічний“ — всі підхопили, і пішли коляди. Такі рідні, такі дорогі. А за ними й інші пісні. І стрілецькі, і козацькі, і народні. Слухалося їх — і не хотілося вірити, що так далеко ми від Рідної Землі. Бо в той день все було таке рідне, таке близьке нам. І може тому згадуватиме цей вечір наш Ст. Луіс довго-довго. Та не лиш всі дорослі, що в них цей вечір пробудив такі гарні спомини з дитинства, не лиш ті, що може і вперше побачили та почули про забуту Батьківщину, не лиш матері, що такі раді та горді, що бачили своїх донечок вперше на сцені. Але згадуватимуть цей вечір у першу чергу наші діти, і память про нього допоможе їм сповнити це, про що так гарно говорили у своїх віршиках:

А як вже велика буду,
Не злякаюсь праці-труду;
Буду братам помагати
Україну будувати!

Оксана Ткачук, секр.
32 від. СУА, Ст. Луіс, Мо.

Подавайте своєчасно зміни своїх адрес! Журнал вертається і спричинює Вам втрату, а нам додаткові кошти.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Нью Йорк, Н.Й. США.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 41-го Відділу СУА

Річні збори Т-ва УАГорожанок, 41-го Відділу СУА- відбулися 14. січня і пройшли в такому порядку:

Після прочитання протоколу і „Вістей із Централі" обговорювано конвенційні ухвали і наше становище до порушених справ. Багато членок висказували свої думки, які разом зібравши вказують на великі завдання, що лежать перед нами.

Потім слідували звіти урядничок із 1950 р. і вибір уряду на 1951 р., які переводила п. Анна Сивуляк. У звіті зазначила голова п. О. Штогрин, що хоча прибутків за минулий рік не було, проте Т-во УАГорожанок таки видало суму на народні потреби, а це сталося завдяки давнішим надбанням. Хоч майбутнє ставить до нас щораз більші вимоги, треба держатися разом і шукати способу продовжувати нашу працю.

Дальше здавали звіти всі урядничкі по порядку. Вибір уряду на 1951 р. пройшов скоро, бо остався той сам із малими змінами. До уряду на 1951 р. увійшли: Олена Штогрин, голова, Тетяна Костик, секретарка, Анна Дубас, касієрка, Марія Горохівська, заступниця голови, Марія Лабяк, заступниця секретарки, Софія Стрижак, заступниця касієрки. До контролі увійшли — Анна Сивуляк, Вікторія Навроцька й Іванна Субтельна, доглядачки хворих Ліна Пеленська, Катерина Шманда і Т. Бішко.

Після закінчення зборів відбулася річна гостина з колядками і веселою забавою, як щороку. Переведено збірку на „Наше Життя" Збіркою зайнялись Тетяна Костик і Анна Дубас. Зложили дари: А. Сивуляк 5 дол., по 3 дол. В. Навроцька, М. Ружецька, К. Дуда, по 2 дол. С. Стрижак, К. Шманда, М. Лабяк, М. Горохівська, Н. Штогрин, Л. Пеленська, Т. Бугера, А. Філіпкевич, А. Рудакевич, по 1 дол. О. Штогрин, А. Дубас, Т. Костик, І. Субтельна, Ф. Річинська, М. Чопик. Разом 38 дол,

Тетяна Костик

Ще можна дістати "Срібний Вінок". Замовляйте в Централі! Ціна 50 центів.

Групка дівчаток, що виступали на ялинці в Ст. Луіс. Посередині молода поетка Леся Храплива

БОСТОН, МАСС.

Річні Збори 44-го Відділу СУА

Річні збори 44-го відділу СУА відбулися 3. лютого у церковній залі. Голова п. Помилуйко відкрила збори молитвою. Потім прочитано протокол, який прийнято.

По черзі урядничкі складали звіти. Контрольна комісія в особах Марійки Прухніцької і Анни Виноградник підтвердили, що відділові книжки знайшли в повнім порядку. По звітах приступлено до вибору нового уряду, до якого увійшли Наталя Колиниченко, голова, К. Помилуйко, зоступниця, Юстина Смарш, рек. секретарка, Д. Шафранська, заступниця, Олена Школяр, скарбничка, Олена О'Сидия, заступниця.

Пересилаючи цей звіт, бажаємо нашій Гол. Управі у Филаделфії якнайкращих успіхів. Вітаємо нове число „Нашого Життя" Нехай Господь помагає і благословить Вашу працю на довгі літа!

Юстина Смарш, секр.

ЦІКАВА ПРОДАЖ

Молодечий 52-ий Відділ СУА у Филаделфії влаштовує дня 16. березня цікаву випродаж різних предметів, що їх подарували членки для тієї цілі. Оця випродажа, що зветься тут „Білий слон", відбудеться в домівці Централі. Запрошуємо всіх членок та гостей прибути та скористати з доброї нагоди.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

В сумну річницю

46-ий Відділ СУА у Филаделфії обрав своєю патронкою Ольгу Басараб і рік-річно святкує сумні роковини її героїчної смерти. І це святкування не стало одноманітним. Це щорічна аналіза пройденого шляху, це пригадка завдань та вірність ідеям, за які життя віддала ця тиха і велика жінка. Цього року відсвятковано цей день. 18. лютого скромним концертом та ширшими сходинами української громади, яка гуртується при 24-тій і Бравн вулицях.

Програму свята підготовила дуже дбайливо п. Я. Филипович, учителька вечірної школи. Діти у своїх виступах стали дуже близькими до Ольги Басараб, бо в їхніх серденьках вичувалося ту скромність, здисциплінованість та вірність, що так ярко її характеризували.

Голова 46-го Відділу п. Фостик зясувала у своїй ядерній, знаменито виголошеній промові завдання, яке має ціле українське суспільство, а зокрема зорганізоване жіноцтво в обличчі цієї мучениці. Вона коротко спинилася над її життям і перейшла всі етапи її громадської праці. Потім торкнулася кожнорічних святкувань її, праці 46-го Відділу, а цьогорічним завданням поставила збереження української дітвори через збудування цілоденної української школи ,в якій наші діти могли б навчитися своєї мови, історії та культури. Всі

приявні прийняли цей клич із великим одушевленням.

Національним гимном закінчено концертову частину. У другій частині привітала п. Фостик усіх присутніх гостей, що прибули на свято. У першу чергу голову СУА п. Олену Лотоцьку, товаришку О. Басараб п. С. Савицьку, голову Окружної Ради п. Анну Сивуляк та пресову референтку Централі СУА. Провід вечора передала п. Бурак. Всі засіли до гарно прибраних столів, на яких появилася кава та смашне печиво виробу членок 46-го Відділу. П. Бурак попросила першою до слова п. Лотоцьку, яка як правдива мати — погладила й посварила своїх дітей. П. А. Сивуляк, як голова Окружної Ради вказала на конечність координації праці окремих Відділів СУА в Филаделфії. Прес. реф. п. Гардецька зясувала ролю преси в житті організації. Торкнулася також духового звязку з нашими вояками в американській армії через листування та висилку української преси чи журналів. З черги п. Фостик подякувала своїм членкам за дотеперішню співпрацю та завізвала їх, щоб були карними як Ольга Басараб та щоб піддержували всі акції, ведені їхнім Відділом. П. Титанич промовляв як голова Укр. Громади при Брамн ст. Він належно оцінює вклад праці укр. жіноцтва в загально-українську справу і з признанням засвідчує їхню активність, тому вірить, що справа із створенням української школи, — як приложить до неї рук жіноча організація, — буде зреалізована. П. Савицька звертає увагу на духа тієї школи, з якої вийшла Ольга Басараб — Українського Ліцею в Перемишлі під проводом Олени Примівної. Промовляли ще п. Чередарчук, п. Горохівська, и. Гальчук, п. Онишканич і п. Бурак. Переведена збірка принесла 70 дол.

УКРАЇНСЬКА СПІВАЧКА В ЕВРОПІ

Особливе місце на концертових естрадах Европи здобула собі співачка Євгенія Зарицька. Вже в 1938 р. виступила вона на Інтернаціональному музичному Конкурсі у Відні. Війна перервала їй музичну працю і щойно по війні вона стала її продовжувати. Від 1946 р. живе вона в Лондоні. Звідтіля виїжджає часто на концертові виступи до Голляндії чи Італії.

Кампанія нових передплат Нашого Життя

Нові передплати „Нашого Життя" напливають. Вибиваються кандидатки на призначені нагороди, а вони такі:

1-ша нагорода: Вишивана блюзка — за 50 нов. передплат.

2-га нагорода: Керамічна ваза — за 25 нових передплат.

3-тя нагорода: 1 примірник „Спирит оф Флейм", переклад творів Лесі Українки — за 15 нов. передплат.

Хто одержить ці нагороди? Змаг іде дальше, а тепер подаємо імена учасниць за січень і лютий:

М. Процай, Міннеаполіс	27
К. Гардецька, Филаделфія	12
А. Смеречинська, Рочестер	10
П. Панамаренко, Филаделфія	7
Л. Бурачинська, Филаделфія	5
К. Ярош, Филаделфія	5
Надія Дзидзан, Шикаго	4
В. Хоптяк, Филаделфія	4
К. Пелешок, Ню Йорк	4
М. Буцяк, Манчестер	4
М. Марусевич, Ню Йорк	3
С. Пушкар, Филаделфія	3
Єва Кахній, Детройт	3
М. Ясінська, Детройт	2
О. Штогрин, Филаделфія	2
В. Гафткович, Чікопі Фоллс	2
о. Л. Салюк, Филаделфія	2
М. Чайковська, Филаделфія	2
А. Бодак, Бруклин	1
Ст. Заплітна, Детройт	1
О. Ткачук, Ст. Луіс	1
М. Семянчук, Шикаго	1
С. Лукачик, Сиракюз	1
Е. Мостецька, Вунсакет	1
Ю. Маньоска, Балтімор	1
О. Чабан, Милвилл	1
Р. Дзюбинська, Шикаго	1
О. Грабовенська, Филаделфія	1
Р. Вецаль, Вунсакет	1
М. Кукіз, Клівленд	1
С. Жуковська, Фарго	1
Ю. Цепли, Толедо	1
А. Кіптик, Детройт	1
А. Зепко, Акрон	1
К. Микитин, Вунсакет	1
І. Качанівська, Бетлегем	1
А. Білецька-Федуняк, Шикаго	1
К. Кобаса, Детройт	1
І. Козаченко, Детройт	1
О. Струць, Сіятл	1
М. Дунець, Торонто	1
Ст. Личковська, Сенфорд	1
К. Голдер, Клівленд	1

Журнал „Наше Життя" повинен бути в кожнім українськім домі.

Адміністрація

НОВІ ВИДАННЯ

„ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА" — Мінхен — Ню Йорк — 1950 зошит 6-ий, стор. 401—480; Ціна ДМ 8,—, або дол. 2,5.

Зміст: Д. Дорошенко, О. Оглоблин, Б. Крупницький: Джерела й історіографія;

О. Оглоблин: Рання історія України;

Н. Полонська Василенко: Княжа доба;

Н, Полонська Василенко: Україна за литовсько-польської й польсько-козацької доби;

Б. Крупницький: Доба козацько-гетьманської держави;

Н. Полонська Василенко: Україна в складі Російської Імперії XIX — поч. XX ст.

ІЗ ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛІ

В конференції ОДУМ-у, присвяченій темі "Обличчя підсовітської людини і завдання ОДУМ", що відбулася в половині лютого в Ню Йорку брала участь відома журналістка Л. Дражевська доповідю "Українська молодь у науці".

Др. Галина Лащенко повторила у лютні ц. р. свої спомини про поета О. Олеся в Літ. Мистецькому Клюбі в Филаделфії. Присутні прослухали з зацікавленням її слів.

Тетяна Кошиць прибула на запрошення СУА до Филаделфії, де на відкритті клюбу Окружної Ради відчитала доповідь про українську народню пісню та народне вбрання. На іншому місці присвячуємо цьому особливу згадку.

Ірина Павликовська дала в половині лютого доклад про українське народне мистецтво в відділі Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки у Вінніпегу. Свою доповідь вона ілюструвала зразками народнього мистецтва.

З КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

Українська піяністка Любка Колесса виступала 13 листопада в міській залі Вінніпегу з власним концертом. Часописи висловили їй велике признання. Її вважають незрівнаною інтерпретаторкою Моцарта і Шопена.

Початок року випровадив на концертову естраду Канади два молоді таланти. Зоня Лазарович, що про її турне ми вже згадали в попередньому числі, здобуває незвичайні успіхи. Її обїзду супроводять корисні газетні відгуки та захоплена публика. Друга молода піяністка це Ірина Бубнюк із Саскатуну, що саме повернулась із музичних студій у Лондоні. У найближчих місяцях почне своє концертове турне.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

MA 7-1320 LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort — No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS. — **PHILADELPHIA 23, PA.**

CO-OPERATIVE ASSOCIATION BAZAAR

Найкращий дарунок для наших американських займих і приятелів це — ПИСАНКА!

Великий вибір писанкових фарб і роскішних писанок знайдете в крамниці кооп.

БАЗАР

822 NORTH FRANKLIN STREET
Philadelphia 23, Pa.

Phone ST 4-2056

М. ГОЛОВАТИЙ

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛЕП,

де можна оглянути товар найкращих фірм

меблі до спальні • їдальні й кухні • машини до прання газові й електричні печі • G. E. холодільні (рефриджерейтор) і інші річи до окраси Вашого дому

ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОВГІ СПЛАТИ

M. HOLOWATY

329 West Girard Avenue — Philaedlphia 23, Pa.

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYCKY

2231 Fairmount Ave.
Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів і нотаріяльні справи посилки грошей Грошові перекази

Міняє платничі чеки

„ПІСНІ Й ДУМИ З ОГАЙО"

ОЛЕНА М. СТЕПАНИК

:: **Книжка $1.00** ::

Замовляти:

MRS. HELEN STEPANYK

3195 West 31st St.

Cleveland 9, Ohio

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!

SPIRIT OF FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF **LESYA UKRAINKA.** Translated by **Percival Cundy.** Foreword by **Clarence A. Manning** (320 pages. Bookman Associates, New York, $5).

At long last Lesya Ukrainka, the leading Ukrainian poetess, who writing in the shadow of death—because of her frail health—produced poetry of a quality which entitles her world wide recognition, on par with the very best, at long last Lesya Ukrainka, who died in 1913, has had some of her works published in English translation, entitled "Spirit of Flame."

It is a beautiful book in content as well as in appearance. The translation itself is a masterpiece. The late Dr. Percival Cundy, a Presbyterian minister whose interest in Ukrainian literature was aroused in the late twenties in Canada, really outdid himself in this book, this despite the fact that before beginning on this work he had already to his credit very fine translations of Shevchenko and Franko, the two leading Ukrainian poets, as well as a number of stories written by leading Ukrainian writers.

The Ukrainian National Women's League of America—"Soyuz Ukrainok Ameryky"—should be highly commended for bringing it into life, by sponsoring its preparation and publication.

This unique book is definitely a "must." It should be on the book-shelf of every Ukrainian family, in the public libraries, and it should be distributed as widely as possible among non-Ukrainian Americans.

In such a fashion our fellow Americans will recognize the genius of this remarkable woman. They will then understand why Ivan Franko, a severe reviewer of literary talent and works, wrote as early as 1898, long before Lesya Ukrainka had attained the heights of her poetic expression, that: "Since Shechenko's 'Bury me and then arise, Break your chains asunder!' Ukraine has

not heard such a vigorous and vibrant message as comes from the lips of this fragile, invalid girl. It is true that the successors of Shevchenko have many a time 'broken the chains' and prophesied of liberation, but their poems were generally mere phrase-making, a remastication of the tropes and images of the Great Kobzar and not of his thoughts . . ."

Upon reading the book further they will understand why Prof. Manning in his foreword to it characterized her as "a master of the art of poetry, a superb technician in literature, and a woman endowed with genius," and that she is a "figure who is of value not only to her own people but to world literature."

The greatness of Lesya Ukrainka as a lyric poetess are exceeded in greatness by her "dramatic poems," a genre which she developed herself and used almost exclusively from about 1902 on. The transition between the two forms may perhaps be indicated by a series of lyric-narrative poems, all of which contained a considerable element of the dramatic.

With the passing of time, her work increased in brilliancy, and this especially during the closing and most trying years of her life.

In June, 1911, at Kutais, Transcaucasia, she produced her masterpiece, **Forest Song,** in the space of three days, after having previously re-written it three times in order to condense it.

One critic wrote of this work that' "In truth, this is a symbolic drama of profound psychological interest, of an extraordinarily deep and tender lyricism, full of the rich treasures of native folklore, most harmonious and musical. Without exaggeration, one can say that it is an outstanding creation, not only of Ukrainian literature, but of the world's literature. It has already been compared with the similar works of Maeterlink and Hauptman and has emerged from the comparison with honor."

To us it also shows some affinity to Shakespeare's Midsummer Night's Dream.

—Ukrainian Weekly.

Printed by "AMERICA", 817 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.
Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.И. США.